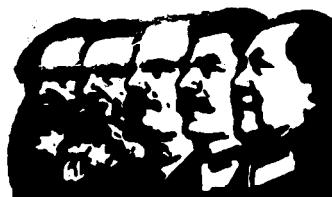

NEA ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδνη και λαοί ενωθείτε!

"Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ"
N. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΝΟΕΜΒΡΗ 1997 ΑΡ. ΦΥΛ. 292 ΔΡΧ. 200

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 97

ΟΧΙ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Η φετινή 24η επέτειο της λαϊκής εξέγερσης του Πολυτεχνείου βρίσκει το λαό και τη χώρα σε μια εξαιρετικά δύσκολη στιγμή. Οι δυνάμεις του φασισμού και του πολέμου δυναμώνουν την κυριαρχία τους και απειλούν να ματοκυλίσουν την εργατιά και το λαό μας σ' έναν άδικο πόλεμο με την Τουρκία.

Το μεγαλοϊδεάτικο σοβινιστικό τέρας, δεμένο με τον "ορθόδοξο" μεσαίωνα και την στρατοκρατία σηκώνει κεφάλι και απειλεί τη δημοκρατία και την ειρήνη. Και όπως πάντα βρίσκει στον ιμπεριαλισμό τον προστάτη εκείνο που πιστεύει ότι θα του ικανοποιήσει τα αρωστημένα επεχτατικά του όνειρα.

Ο ελληνικός σοβινισμός θέλει επέχταση. Μια επέχταση που όμως δεν μπόρεσε να την βρεί, ιδιαίτερα στην Κύπρο, κάτω από τις φτερούγες του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού.

Αυτή είναι η βάση του "αντιμπεριαλισμού" και του κάλπικου πατριωτισμού της σοβινιστικής αστικής τάξης. Είναι ο "αντιμπεριαλισμός" που ψάχνει να βρει άλλον ιμπεριαλιστή προστάτη και όχι αυτόν που είχε ως τώρα.

Είναι ο "αντιμπεριαλισμός" της βίας πάνω στις εθνικές μειονότητες στη χώρα, της αδικίας πάνω στους γειτονικούς λαούς, της εξαφάνισης των τουρκοκυπρίων στην Κύπρο, του πιο μαύρου αντιερωπαϊκού μεσαίωνα, της παπαδοκρατίας, της

υποανάπτυξης, της πείνας για τους εργαζόμενους και της πολιτιστικής βαρβαρότητας.

Είναι ο "αντιμπεριαλισμός" της ναζιστικής "Χρυσής Αυγής", του σοσιαλφασιστικού ψευτοΚΚΕ, των Παπαθεμελήδων κάθε είδους και των κυρίαρχων σοβινιστικών τμημάτων όλων των αστικών κομμάτων.

Αυτό το έκτρωμα, έκφραση της πιο καθυστερημένης πλευράς της ελληνικής κοινωνίας, της γραφειοκρατικής της σαπίλας και διαφθοράς, πιστεύει ότι μπορεί να βρεί σήμερα την εκπλήρωση των "πατριωτικών της ιδανικών" στις φτερούγες του ρώσικου ιμπεριαλισμού.

Πιστεύει πως με τα ρώσικα όπλα και τους ζ-300 στην Κύπρο θα μπορέσει να επιβάλλει τα επεχτατικά του όνειρα.

'Όμως τίποτα δεν έχει διδαχτεί από την σύχρονη ιστορία.

Κανένας ιμπεριαλιστής όσο και αν χρησιμοποίησε σοβινιστικές αστικές τάξεις μετατρέποντάς αυτές σε τοπικούς τραμπούκους, ποτέ δεν απαρνήθηκε την απόλυτη κυριαρχία για τον εαυτό του.

Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός, με τις 20000 πυρηνικές κεφαλές και την πιο άρτια στρατιωτική μηχανή στον πλανήτη, θέλει τα βαλκάνια για τον εαυτό του, θέλει την Ελλάδα, θέλει την Τουρκία, θέλει την Κύπρο, θέλει την παγκόσμια ηγεμονία.

Αυτό είναι μέσα στην φύση του ιμπεριαλισμού και

αποτελεί συνείδηση των λαών μέσα από τη μακρόχρονη αντιμπεριαλιστική πάλη τους.

Αυτή η κοινή συνείδηση αγώνων, που εκφράστηκε με τον πιό μεγαλειώδη τρόπο στην μεγάλη λαϊκή εξέγερση του Νοέμβρη στα 1973, πρέπει και σήμερα να φλογίσει τις καρδιές της νεολαίας και του λαού μας.

Η πάλη για την αποτροπή του φασισμού, η πάλη για την υπεράσπιση της ειρήνης είναι τα μεγάλα αντιμπεριαλιστικά συνθήματα στο δρόμο που χάραξε ο Νοέμβρης.

Σε αυτό το δρόμο θα βαδίσει ενωμένη η εργατική τάξη και ο λαός μας, όσες θυσίες και άν χρειαστούν.

Η ΟΑΚΚΕ σε αυτή την επέτειο του Πολυτεχνείου καλεί όλους τους πρωτοπόρους αγωνιστές να πλαισιώσουν τις γραμμές της, να δυναμώσουν την πάλη της για την οικοδόμηση του νέου εργατικού, κομμουνιστικού κόμματος της εργατικής τάξης.

Στους νέους αγώνες που έρχονται, ο λαός μας έχει ανάγκη από το κόμμα του για να μπορέσει να δώσει την πάλη ενάντια στον φασισμό και τον πόλεμο, για να σηκώσει και πάλι ψηλά την αιματοβαμένη κόκινη σημαία του Νοέμβρη.

ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΜΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Η ΔΙΚΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ "Ε.Τ" Οι θρασύδειλοι φυγομάχησαν!

Έγινε, ή πιο σωστά δεν έγινε, στις 7 του Νοέμβρη η δίκη της εφημερίδας Ελεύθερος Τύπος μετά από τη μήνυση που υπέβαλε εναντίον της η ΟΑΚΚΕ, για εκείνο το άρθρο της του Αυγούστου του '96 στο οποίο κατηγορούσε την ΟΑΚΚΕ ότι μαζί με το Ουράνιο Τόξο κατέβηκαν στις εκλογές στα πλαίσια ενός "καλά οργανωμένου σχεδίου της Άγκυρας και των Σκοπίων" και ότι ο κοινός συνδυασμός φιλοδοξούσε να συσπειρώσει ανάμεσα σε άλλους, και "πράχτορες ξένων μυστικών υπηρεσιών". Αυτή τη βρωμερή συκοφαντία η εφημερίδα Ε.Τ. δεν τη στήριξε πουθενά αλλού παρά σε έντεχνα απομονωμένες θέσεις από τα γνωστά στους αναγνώστες μας δ σημεία της κοινής εκλογικής διάκριψης.

Η μήνυση που υπέβαλε η ΟΑΚΚΕ έγινε από το γραμματέα της Κ. Επιτροπής Η. Ζαφειρόπουλο, και στρεφόταν ενάντια στους Χ. Πασαλάρη (διευθυντή), Ι. Ταμπάκη (διευθυντή έκδοσης) και Γ.

Χαρβαλιά (που υπέγραψε το συγκεκριμένο άρθρο), τους οποίους κατηγορούσε για συκοφαντική δυσφήμηση (την εποχή που έγινε η

ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ

Συγκέντρωση-συζήτηση στις
24 Νοέμβρη, αίδουσα ΟΤΟΕ

Την πρώτη της ανοιχτή εκδήλωση - συζήτηση θα πραγματοποιήσει η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία

Ο στόχος της Πρωτοβουλίας είναι να τοποθετήσει από τη μια το ζήτημα της νομιμότητας των ναζιστών στην Ελλάδα σαν ένα πρωτοφανές νομικό, και πολιτικό σκάνδαλο και από την άλλη να διατυπώσει τις θέσεις της για τη συγκρότηση ενός πλατιού δημοκρατικού αντιναζιστικού κινήματος.

Η εκδήλωση θα γίνει στην αίθουσα της ΟΤΟΕ Σίνα και Βησσαρίωνος 9 στις 24 Νοέμβρη στις 7.30 μ.μ. Η Νέα Ανατολή καλεί κάθε αναγνώστη της, κάθε δημοκράτη κάθε σκεπτόμενο δημοκρατικό άνθρωπο να πάρει μέρος σ' αυτή την εκδήλωση και να πλαισιώσει και να ενισχύσει με κάθε την Αντιναζιστική Πρωτοβουλία.

Η ΔΙΚΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ "Ε.Τ"**Οι Θρασύδειλοι φυγομάχησαν!**

συνέχεια από τη σελ. 1

μήνυση μπορούσε να υπάρξει για το Ουρ. Τόξο πρόβλημα εκπροσώπησης εξαιτίας της κλίκας Πασόνη. Έτσι η ΟΑΚΚΕ προχώρησε μόνη στη μήνυση περιλαμβάνοντας ωστόσο στο κείμενό της την πλήρη υπεράσπιση του Ουρ. Τόξου και της κοινής πλατφόρμας.

Αυτή η μήνυση είχε γίνει δεκτή από τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών, είχε διεξαχθεί προανάκριση και είχε προσδιοριστεί αρχικά για τις 6 του Οχτώβρη.

Στην πρώτη αυτή δίκη, δεν είχαν παρουσιαστεί ο Πασαλάρης και ο Ταμπάκης και είχαν ζητήσει με το δικηγόρο τους αναβολή. Τότε είχε αποδειχτεί ότι ο Πασαλάρης που έκανε τον βαριά άρρωστο, είχε γράψει την προηγούμενη μέρα άρθρο στην εφημερίδα του. Παρ' ολ' αυτά η αίτηση για αναβολή έγινε δεκτή.

Στη νέα διαδικασία, όλοι οι κατηγορούμενοι ήταν εκεί και είχαν επιστρατεύσει σα μάρτυρες υπεράσπισης, μια διμοιρία σοβινιστών βουλευτών, ευρωβουλευτών και δημοσιογράφων. Συγκεκριμένα, ήταν εκεί οι βουλευτές της Ν.Δ., Δ. Κωστόπουλος και Ευγένιος Χαϊτίδης, ο ευρωβουλευτής της ΠΟΔΑΝ, Νικήτας Κακλαμάνης, ο αρχισυντάκτης του Έθνους Σμαϊλής ενώ είχαν δηλωθεί σα μάρτυρες και δεν είχαν εμφανιστεί, οι Στ. Παπαθεμελής, βουλευτής του ΠΑΣΟΚ, ο δημοσιογράφος Πάνος Παναγιωτόπουλος και ο δημοσιογράφος Μιχ. Γελαντάλης της Ελευθεροτυπίας. Από την πλευρά της ΟΑΚΚΕ, σα μάρτυρες κατηγορίας ήταν εκεί ο Ριχ. Σωμερίτης, δημοσιογράφος, Στρατής Μπουρνάζος, δημοσιογράφος, και ο σ. Κώστας Λιακόπουλος της Κεντρικής Επιτροπής της ΟΑΚΚΕ.

Δικηγόροι της ΟΑΚΚΕ ήταν οι Κ. Παπαδάκης και Κ. Διάκος και του Ε. Τύπου, ο Γ. Μαύρος.

Πριν αρχίσει η διαδικασία, η πρόεδρος ρώτησε τους κατηγορούμενους αν είναι διατεθειμένοι να ζητήσουν συγνώμη. Αμέσως αυτοί δήλωσαν ότι δε ζητάνε συγνώμη γιατί επιμένουν ότι σωστά το άρθρο τους κατάγγειλε την ΟΑΚΚΕ για "αντεθνικές θέσεις". Αυτό, ενώ εμφανίζόταν σα σθεναρή στάση, ήταν στην ουσία μια άθλια υποχώρηση και ομοιογύα ενοχής. Γιατί η αληθινή κατηγορία που βάραινε τους κατηγορούμενους ήταν ο ισχυρισμός τους ότι το κοινό κατέβασμα ΟΑΚΚΕ και Ουρ. Τόξου το "οργάνωσαν η Αγκυρα και τα Σκόπια", δηλαδή ότι η ΟΑΚΚΕ και το Ουρ. Τόξο είναι συνειδητοί πράχτορες ξένων κρατών, και όχι ότι "οι θέσεις τους είναι αντεθνικές". Κανείς λογικός άνθρωπος, πόσο μάλλον ένας συνειδητός δημοκράτης, δε θα ανέθετε σε ένα ποινικό, και μάλιστα αστικό δικαστήριο να αποφασίσει ποιες θέσεις είναι εθνικές και ποιες αντεθνικές. Αυτή η ελλεινή υποχώρηση του Ε.Τ., δηλαδή η άρνησή του να υπεραπίσει το κείμενο που είχε γράψει τον Αύγουστο του '96, φάνηκε στη συνέχεια όταν επιχείρησε να απο-

φύγει την ίδια την εκδίκαση της υπόθεσης με τυπικά και διαδικαστικά τεχνάσματα ώστε αυτή να μη μπει στην ουσία της.

Ένας τίμιος άνθρωπος που κατηγορείται σα συκοφάντης, δηλαδή ένας άνθρωπος που η τιμή του θίγεται τόσο βαρειά, δεν κοιτάει να αικυρώσει μια δίκη, αλλά επιδιώκει με κάθε τρόπο να πραγματοποιηθεί αυτή για να ξεσκεπάσει τους κατηγόρους του και να αποκαταστήσει το κύρος του. Έτσι κάνει για παράδειγμα η ΟΑΚΚΕ όταν επιμένει με ένταση να γίνει η δίκη για το Μακεδονικό που αναβάλλεται διαρκώς και σκόπιμα από το 1992).

Αλλά οι σοβινιστές είναι φασίστες και οι φασίστες δεν έχουν σχέση με αυτό. Αυτοί λοιπόν οι άνθρωποι που μας ποδοπάτησαν το Γενάρη του '92, όταν έβραζε το Μακεδονικό και ζητούσαν το κεφάλι μας επί πινάκει, αυτοί οι ίδιοι τώρα ήταν θορυβημένοι επειδή ο ιμπεριαλισμός αλλιώς αποφάσισε για το Μακεδονικό. Έτσι, όχι μόνο παρέταξαν καλού κακού ένα πλήθος υψηλόβαθμων στελέχων του σοβινισμού για να εντυπωσιάσουν και να φοβίσουν τους δικαστές, αλλά έριξαν ταυτόχρονα όλο το βάρος τους στο να αποφύγουν τη δίκη.

Με το που αρχίζει λοιπόν η διαδικασία, και λίγο πριν ο μηνυτής σ. Ζαφειρόπουλος, αρχίσει την τοποθέτησή του, ο δικηγόρος ζητάει από το δικαστήριο να μην εκδικάσει την υπόθεση, επειδή η μήνυση δεν στέκει ως προς την τυπική μορφή που έχει. Η ουσία της τοποθέτησή του είναι η εξής: «Ένα κόμμα είναι νομικό πρόσωπο. Ένα νομικό πρόσωπο, εκτός αν είναι ανώνυμη εταιρεία, σύμφωνα με το νόμο, δεν μπορεί σαν τέτοιο να υποβάλει μήνυση για συκοφαντική δυσφήμηση. Μήνυση μπορεί να υποβάλει μόνο ένα φυσικό πρόσωπο που θίγεται το ίδιο από τη δυσφήμηση. Όμως στη μήνυση του ο Ηλ. Ζαφειρόπουλος ισχυρίζεται ότι θίγεται η ΟΑΚΚΕ και ότι ο ίδιος εκπροσωπεί την ΟΑΚΚΕ που θίγεται, αλλά πουνθενά στη μήνυσή του δε λέει ότι θίγεται ο ίδιος. Ακόμα όμως και αν ο μηνυτής ισχυρίζεται ότι θίγεται ο ίδιος, πάλι δεν θα ήταν έγκυρη η μήνυση γιατί θα έπρεπε οι κατηγορούμενοι να τον έχουν θίξει με προσωπική αναφορά και όχι μόνο να έχουν θίξει το κόμμα του. Άλλωστε πώς μπορεί να έχει θιχτεί, αφού έχουν μόνο κατηγορηθεί οι θέσεις του συγκεκριμένου κόμματος».

Σε αυτούς τους δικολαβίστικους ισχυρισμούς απάντησε η δίκη μας υπεράσπιση στο εξής πλαίσιο: «Όταν θίγεται ένα κόμμα, θίγεται κάθε μέλος του, πόσο μάλλον όταν αυτό το μέλος του είναι ο γραμματέας του. Αυτό το κόμμα δεν θίγεται απλά για τις θέσεις του, αλλά γιατί καθυβρίζεται ότι αποτελείται από πράκτορες, ύβρις που θίγει, περισσότερο από κάθε άλλον, το πιο προβεβλημένο του στέλεχος, που η προσωπικότητά

του είναι άρρηχτα συνδεδεμένη με τη φυσιογνωμία του κόμματός του, δηλαδή του μηνυτή. Ο Η. Ζαφειρόπουλος λοιπόν, έχει υποβάλλει τη μήνυση σα θιγόμενος και ο ίδιος, και όχι μόνο το κόμμα του.

Η έκφραση "ως εκπρόσωπος της ΟΑΚΚΕ" δε σημαίνει ότι μωνήει κάποιους για λογαριασμό της θιγόμενης ΟΑΚΚΕ, αλλά ότι ο ίδιος ως εκπρόσωπος της ΟΑΚΚΕ θίγεται προσωπικά από την εναντίον της συκοφαντία. Η αναφορά που γίνεται στο πρώτο πληθυντικό στη μήνυση (θιγόμαστε κλπ.) δείχνει ότι όλο το κόμμα, όλα τα μέλη του, και βέβαια ο εκπρόσωπος του, θίγονται ταυτόχρονα. Αυτή η συλλογική έκφραση στη διατύπωση της προσφυγής δεν συγκρούεται, προφανώς, με την προσφυγή του φυσικού προσώπου, αλλά αντίθετα την αναδεικνύει. Πώς είναι δυνατόν άλλωστε να μην μπορεί μια μικρή πολιτική δύναμη και τα μέλη της που δέχονται μιας μεγάλης κλίμακας επίθεση από μια εφημερίδα 100.000 φύλλων να μην μπορούν να καταφύγουν στο δικαστήριο για να υπερασπίσουν την τιμή και την υπόληψή τους».

Μετά από αυτές τις τοποθετήσεις, πήρε το λόγο ο εισαγγελέας. Προηγούμενα, η υπεράσπιση των σοβινιστών του έκανε επίθεση εκφοβισμού, λέγοντας του ότι με τις εκφράσεις που έπαιρνε το πρόσωπό του, έπαιρνε έμμεσα το μέρος της πολιτικής αγωγής. Αυτός, λοιπόν, μιλώντας αμέσως μετά τους συνηγόρους, ζητήσει να εκδικαστεί η υπόθεση και είπε ότι στη διάρκεια της θα φανεί ποιος θίγεται και ποιος όχι, οπότε και θα κριθεί το νομότυπο ή όχι της μήνυσης.

Αμέσως μετά, τα τρία μέλη του δικαστηρίου αποσύρθηκαν για να συσκεφθούν. Όταν γύρισαν, και λίγο πριν ανακοινώσουν την απόφασή τους, ο δικηγόρος των κατηγορούμενων ζητούσε φορτικά να καταχωρηθεί στα πρακτικά, ενώ διαδικαστικά δεν είχε το δικαίωμα. Η Πρόεδρος υποχώρησε, και αυτός έκανε μια δήλωση που έδειχνε την πανικό, αλλά και το τραμπούκικο στυλ των κατηγορούμενων.

Ούτε λίγο ούτε πολύ, αυτή η δήλωση έλεγε ότι: «Η ΟΑΚΚΕ θα εκμεταλλευτεί πολιτικά το αποτέλεσμα της δίκης, όποιο και αν είναι: αν η δίκη πραγματοποιηθεί, θα βλάψει τα εθνικά συμφέροντα γιατί: αν οι κατηγορούμενοι καταδικαστούν, η νίκη των μυνητών, θα σημαίνει υιοθέτηση των "αντεθνικών" τους θέσεων για τις μειονότητες, αν αθωαθούν, τότε τα δικαστήρια θα εμφανιστούν σα δύναμη του καθεστώτος που καταπίει δήθεν τους υπερασπιστές αυτών των μειονοτήτων». Αυτός ο στόχος ικανοποιήθηκε στην κύρια πλευρά του αφού τουλάχιστον ο Ε.Τ. υποχρεώθηκε να υποχωρήσει άτακτα στις κατηγορίες του και να "διορθώσει" καίρια τις εκφράσεις του για την ΟΑΚΚΕ, τόσο στο συγκεκριμένο φύλλο του μετά τη δίκη, όσο και σ' εκείνο μετά τη συγκέντρωση του Ουρ. Τόξου στη Φλώρινα την άνοιξη που μας πέρασε. Τη βρώμικη πραχτορολογία θα σκεφτεί πολύ να την ξαναχρησιμοποιήσει.

Ο δήλωση έδειχνε ότι η σοβινιστική ομάδα που εκφράζεται από πράκτορες, ύβρις που θίγει, περισσότερο από κάθε άλλον, το πιο προβεβλημένο του στέλεχος, που η προσωπικότητά

τοποιούσαν.

Βέβαια, το δικαστήριο είχε πάρει ήδη την απόφασή του και αμέσως μετά από αυτή τη δήλωση ανακοίνωσε ότι: «Η ένσταση των κατηγορούμενων γίνεται δεκτή».

Η διμοιρία των σοβινιστών έφυγε χαρούμενη από το δικαστήριο, ενώ την άλλη μέρα ο Ε.Τ. έγραψε ένα καυχη

ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΤΗΣ "ΡΩΣΙΚΗΣ" ΔΙΑΒΑΛΚΑΝΙΚΗΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Mια συνάντηση των βαλκανικών χωρών είναι γενικά κάτι το εξιρετικό.

Θα μπορούσε λοιπόν κάποιος φίλος της ειρήνης να στενοχωρθεί που δεν πήγε κοινά η συνάντηση της Κρήτης, αφού δεν έδωσε κονένα όξι λόγου κοινό ανακοινωθείν και κανενός είδους κοινή πολιτική οργάνωση. Αυτό θα το πάθαινε όμως μόνο όποιος δεν θα είχε κατανοήσει το χαρακτήρα της συγκεκριμένης βαλκανικής συνάντησης.

Η συγκεκριμένη συνάντηση στρεφόταν ενάντια στην αληθινή πολιτική ενότητα δηλωδή την προσδευτική πολιτική ενότητα των βαλκανικών χωρών, με αποτέλεσμα η αποτυχία της να είναι κάτι το πολύ καλό για τους βαλκανικούς λαούς και για την ειρήνη γενικά.

Ο ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑ- ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΣ

Τον συγκεκριμένο χαρακτήρα της συνάντησης τον αντιλαμβανόμαστε από τον σχεδιασμό και τις προθέσεις της χώρας που πήρε την πρωτοβουλία γι' αυτή τη συνάντηση, που την οργάνωσε, που πρόσφερε το έδαφός της για την πραγματοποίηση της και που, κυρίως, διατύπωσε τους στόχους της. Οι στόχοι λοιπόν της ελληνικής κυβέρνησης που διοργάνωσε τη συνάντηση ήταν βασικά δύο: **πρώτον** να δημιουργηθεί μια «βαλκανική κοινότητα»... με πρώτο βήμα τη δημιουργία μιας μόνιμης γραμματείας με έδρα την Αθήνα για τον «συντονισμό και την πρώθηση των βαλκανικών κοινοτικών υποθέσεων» και **δεύτερον** «η αποδοχή διεθνών οργάνων απονομής Δικαιοσύνης ως αναποσπάστου σημείου της πολιτικής μας και ως εργαλείου για την επίλυση όλων των διαφωνιών μας» (Ελευθεροτυπία, 3 Νοέμβρη).

Σε ό,τι αφορά τον πρώτο στόχο και πιο ειδικά το ρόλο της Ελλάδας μέσα στην σχεδιαζόμενη «βαλκανική κοινότητα» είναι διαφωτιστική η διατύπωση που υπάρχει στο προσχέδιο συμφωνίας που συνέταξε ο Πάλγακαλος και δόθηκε στους βαλκανιούς ηγέτες για να την υιοθετήσουν: «...οι αρχηγοί κρατών της Ν.Α. Ευρώπης σημείωσαν με ιδιαίτερο ενδιαφέρον την ετοιμότητα της Ελλάδας μέλους της Ευρ. Ένωσης να κάνει κάθε προσπάθεια ώστε να διευκολύνει την πλήρη ενσωμάτωση της Ν.Α. Ευρώπης στη νέα ευρωπαϊκή αρχιτεκτονική και στους νέους θεσμούς».

Αυτό σημαίνει ότι θα έπρεπε να αναγνωριστεί στην Ελλάδα ότι παίζει το ρόλο του πρωθητή της ένταξης των υπόλοιπων βαλκανικών χωρών στην Ευρ. Ένωση και ότι αυτή η αναγνώριση θα έπρεπε να μεταφραστεί στο ότι η μόνιμη έδρα της γραμματείας θα είναι στην Ελλάδα, δηλαδή ότι ο δρόμος των βαλκανίων προς την Ευρώπη περνάει από την Ελλάδα και σαν τέτοια η δεύτερη δικαιούται να παίξει ηγεμονικό ρόλο. Αυτή η ηγεμονία θα μεταφράζοταν σε πολιτικούς όρους, αν γινόταν αποδεκτή και η ικανοποίηση του δεύτερου ελληνικού στόχου που προαναφέραμε, και η οποία θα σήμαινε ότι όλα τα βαλκανιανά ιμμεσα μια πλευρά της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής απέναντι στην Τουρκία.

ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ ΑΠΕΦΥ-

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ ΤΗΣ ΑΠΟΚΟΠΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ Ε.Ε.

Όμως τα βαλκανιανά συμπεριέρθηκαν όχι σύμφωνα με τα συμφέροντα της επίσημης ελληνικής διπλωματίας, αλλά σύμφωνα με τα συμφέροντά τους και ακύρωσαν και στα δύο βασικά του σκέλη το ελληνικό σχέδιο: Η μόνιμη γραμματεία καταδικάστηκε ομόφωνα ενώ εξαφανίστηκε και κάθε ουσιαστική αιχμή ενότητα στην Τουρκία από το τελικό γενικόλογο, άσομο και άγευστο κοινό ανακοινωθέν. Τα βαλκανιανά έχουν μάθει περισσότερο από κάθε τι στη διάρκεια της ταραγμένης ιστορίας τους να φυλάγονται από τους ηγεμονισμούς και τους σοβινισμούς της κάθε μιας από τις χώρες που τα αποτελούν. Στην προκειμένη όμως περίπτωση φοβήθηκαν κάτι όλο στο ελληνικό σχέδιο: την απόπειρα να αποκοπούν από την Ευρώπη. Η κίνηση προς την Ευρώπη είναι σήμερα το πιο ορμητικό και συνειδητό ρεύμα της βαλκανικής πολιτικής μας και ως εργαλείου για την επίλυση όλων των διαφωνιών μας» (Ελευθεροτυπία, 3 Νοέμβρη).

Ο τελευταίος παράγοντας που μπορεί να ισχυριστεί ότι αποτελεί βαλκανικό δίσιυλο προς την Ευρώπη είναι η Ελλάδα. Αν τα βαλκανιανά πιαστούν από την επίσημη Ελλάδα για να μπουν στην Ευρώπη είναι καταδικασμένα σε αποτυχία. Γιατί η πεμπτουσία της ελληνικής διπλωματίας τα τελευταία χρόνια είναι ακριβώς, όπου μπορεί και σε όσο βαθμό μπορεί, να εμποδίζει την ευρωβαλκανική προσέγγιση.

Τί ήταν το μακεδονικό πέρα από την προσπάθεια της Ελλάδας να εμποδίσει την πολιτική αναγνώρισης της μικρότερης βαλκανικής χώρας με την Ευρ. Ένωση, την ώρα που ευχαρίστως δέχεται αυτή την αναγνώριση από τη Ρωσία και από το βουλγαρικό σοβινισμό; Ποιά είναι η σταθερά της ελληνοντουρκικής διένεξης, αν δεν είναι το διαρκές και επίμονο βέτο σε κάθε δυνάμωμα των ευρωτουρκικών σχέσεων στο οικονομικό και πολιτικό επίπεδο, την ώρα που δεν διατυπώνεται ποτέ καμμία διαμαρτυρία ενότητα στους ρωσικούς οικονομικούς ή στρατιωτικούς δεσμούς με την Τουρκία; Υπήρξε καμμία άλλη χώρα στα βαλκανία που να υποστήριξε με περισσότερο πάθος το σέρβικο εθνορατισμό όταν αυτός με την υποστήριξη της Ρωσίας δολοφονούσε κάθε σύγχρονο ευρωπαϊκό διεθνιστικό και δημοκρατικό πνεύμα στα «πεδία» των βοσνιακών σφαγών; Δεν είναι η επίσημη Ελλάδα που επεμβαίνει στη Βουλγαρία υπέρ

του ρώσικου αγωγού πετρελαίου και γενικά κάνει πολιτική υπέρ του ρωσόδουλου σοσιαλιστικού κόμματος ενότητα στις εθνικοανεξαρτησιακές, οπότε και ευρωπαϊκούς της βουλγαρικής αστικής τάξης; Δεν είναι αντιευρωπαϊκού χαρακτήρα η ανάμειξη και η υποστήριξη που έδωσε το ελληνικό πολιτικό καθεστώς στο αλβανικό αντι-Μπερίσα πραξικόπημα των μεταλλαγμένων χοτζικών; Ή κυρίως δεν είναι αντιευρωπαϊκού χαρακτήρα η στρατηγική σύμπλευση της Ελλάδας με τη Ρωσία όπως εκδηλώνεται με την φανατική κάλυψη της εγκατάστασης των S-300 στην Κύπρο;

Είναι πραγματικά το άκρον άωτο του πολιτικού θράσους να ζητάει αυτή τη ταραχοποιία, εξόχως αντιευρωπαϊκή και δουλικά ρωσόφιλη διπλωματία να παίξει το ρόλο του κύριου δίαυλου και του φρουρού της γέφυρας των βαλκανίων προς την Ευρώπη.

ΠΩΣ ΘΑ ΉΤΑΝ ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΔΙΑΒΑΛΚΑΝΙ- ΚΗ

Αν πραγματικά η ελληνική κυβέρνηση και πιο πολύ ο ακροβατικά και δειλά ευρωπαϊκός Σημίτης είχαν όρεξη για μια πραγματική βαλκανική ενότητα δεν θα πέταγαν έξω από αυτήν, την Ευρωπαϊκή Ένωση, βάζοντας αποκλειστικά τον άθλιο εαυτό τους στη θέση της, ούτε θα επιχειρούσαν να φτιάξουν μια βαλκανική ενότητα κατ'εικόνα και κατ'ομοίωση της Ευρώπης. Ενώσης σε ότι αφορά την αυτονομία και την σταθερότητα των θεσμών της, γιατί μια τέτοια ενότητα θα ήταν διασπαστική της Ευρώπης. Αφού οι βαλκανικές χώρες θέλουν και πρέπει να βαδίσουν όσο γίνεται πιο σύντομα προς την Ευρώπη - με την εξαιρεση της νεοναζιστικής Σερβίας που πρέπει να εξοστρακιστεί από κάθε ευρωπαϊκό θεσμό και να μην νομιμοποιείται με συναντήσεις τύπου Κρήτης - κάθε διαβαλκανική συγκρότηση πρέπει να έχει υποχρεωτική μεταβατικό χαρακτήρα και να γίνεται με επίσημη και θεσμική ευρωπαϊκή συμμετοχή σε όλη τη διάρκεια της μεταβατικής εποχής.

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

Μπορεί λοιπόν κανείς να καταλάβει πόση κουτοπονηριά υπάρχει πίσω από τον ισχυρισμό του ελληνικού υπουργείου εξωτερικών ότι δεν καλέστηκε η Ευρ. Ένωση στην Κρήτη γιατί δήθεν οι βαλκανίοι θέλουν να μείνουν «μεταξύ τους». Μάλιστα σαν πρόσθετο επιχείρημα χρησιμοποιήθηκε το ότι δεν καλέστηκαν στην Κρήτη ούτε ο ΗΠΑ ούτε η Ρωσία, που η ελληνική διπλωματία εισήγαγε στην πρώτη «προετοιμαστική» διαβαλκανική των υπουργών εξωτερικών, τον Ιούνη στη Θεσσαλονίκη. Ό-

μως τη Ρωσία την απεχθάνονται όλα τα βαλκανιανά πληη της Ελλάδας, της Σερβίας και των χοτζικών της Αλβανίας. Γι' αυτό τη ρώσικη διπλωματία δεν την ενδιαφέρει αυτή τη στιγμή τόσο να κατοχυρώσει τη δικιά της επίσημη παρουσία στα βαλκανιανά, όσο το να εμποδίσει την ευρωπαϊκή παρουσία σε αυτά. Ακριβώς ταυτόσημη είναι και η ταχτική της ελληνικής διπλωματίας: δεν επιδιώκει τώρα δα να επιβάλει τη Ρωσία στα βαλκανιανά, όσο να τα ξεκόψει από την Ευρώπη. Τη ρώσικη παρουσία η ελληνική διπλωματία μπορεί να την επιβάλει έμμεσα, δηλαδή μέσω του επιτού στης συνάντησης των S-300 στην Κύπρο;

Η Ελλάδα στην Κρήτη ήταν ο εκπρόσωπος της Ρωσίας και αν η έδρα της Διαβαλκανικής κατοχυρωνόταν στην Αθήνα θα ήταν σαν να κατοχυρωνόταν στη Μόσχα. Η Αθήνα λοιπόν εμφανίστηκε στην Κρήτη σαν Ευρώπη, για να ξεκόψει τα βαλκανιανά παραπάνω την Ευρώπη. Τέλος αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο έδωσε την θερμή υποστήριξη του στη Διαβαλκανική της Κρήτης το πιο λεπτό εργαλείο της ρώσικης διπλωματίας στην Ελλάδα που είναι ο SYN.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΔΕΝ ΕΓΚΑ- ΤΑ

ΟΙ ΚΕΜΑΛΙΣΤΕΣ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΝ ΤΟ ΡΩΣΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

Μια κλασική συνταγή της γκεμπελι κής προπαγάνδας λέει «Πες τις, κάτι θα μείνει». Άυτό για την περίπτωση που το χειρότερο ψέμα πρέπει να παρουσιαστεί ως αδιαφριδήτητη αλήθεια. Μ' αυτή την ταχτική ο Χιτλεριανός κατάφερε να κάνει ένα λαό να ενστερνιστεί τα φωτιστικά «Ιδεώδη» και να ματούλισει τη γη.

Αυτή η αρχή της προπαγάνδας ιστικής ταχτικής μένει ήδη λειτουργώντας σε όλη την Ευρώπη, αλλά και σε άλλες περιοχές της Ευρώπης. Αυτή τη δεύτερη αρχή εφορμόζουν, για πολλοστή φορά, όλα τα ΜΜΕ στη χώρα μας, ιδιαίτερα όταν πρόκειται για το «Εθνικά ευαίσθητο» ζήτημα των ελληνουργικών σχέσεων και των πρόσφατων διεθνών δεσμεύσεων της Ελλάδας.

Αναφερόμαστε στη γνωστή επιστολή του αρχηγού των τούρκικων ενόπλων δυνάμεων στρατηγού Καρανταγί προς τον πρόεδρο της Στρατιωτικής Επιτροπής του ΝΑΤΟ στρατηγό Νόιμαν και, μέσω αυτού, στους ομολόγους του των χωρών-μελών του ΝΑΤΟ. Αυτή η επιστολή, ενώ όταν πρωτοκυλοφόρησε ως διαρροή στην τούρκικη εφημερίδα *Σαμπάχ* την πήραν τα κανάλια και ξεφούρνιζαν τις γνωστές βλακείες για προκλήσεις κτλ., στη συνέχεια κυριολεκτικά την έθαψαν, τηλεόραση και εφημερίδες, ίσως και με άνωθεν παρέμβαση (γιατί συμπεριφέρθηκαν περίπου ως συνεννοημένοι, όπως είχε συμβεί και με τις «ζεστές» στιγμές του Μακεδονικού).

Ο λόγος της ιδιότυπης αυτής ταφής: Το ότι για πρώτη φορά μία πλευρά της τούρκικης αστικής τάξης, και συγκεκριμένα η κεμαλιστική της πλευρά όπως εκφράζεται μέσα στο στρατιωτικό σύμπλεγμα, κάνει επίσημα λόγο, δημοσιοποιεί και καταγγέλλει τον άξονα Μόσχας-Αθήνας. Είναι σαφές ότι οι Κεμαλιστές κατανοούν το ρώσικο σχέδιο. Αυτό για την ελληνική αστική τάξη αποτελεί, φαίνεται, ιερό και όσιο. Μέχρι τώρα διαστρέβλωναν διάφορα γεγονότα παρουσιάζοντάς τα όπως τους βόλευε. Τώρα όμως θίχτηκαν τα ιερά και τα όσια της φυλής. Ακούς εκεί ο Καρανταγί να βγάλει στο φως την ελληνορωσική συμμαχία! Αυτό πια είναι απαράδεκτο! Θάψτε, λοιπόν, αυτό που τόσα χρόνια προσπαθούμε επιμελώς να κρύψουμε, γιατί αν γίνει πολύς ντόρος γύρω απ' αυτό και αρχίσει και συζητείται στον κόσμο και στα καιφενέα, τότε πάει κι ο άξονας κι η συμμαχία μαζί. Γιατί χαλάει δύλη τη ρώσικη ταχτική της απόκρυψης από τη Δύση των πραγματικών προθέσεών της απέναντι της, ακρογωνιαίο λίθο της στρατηγικής της για παγκόσμιο πόλεμο.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΚΑΡΑΝΤΑΓΙ

Όσο ασχολήθηκαν τα ΜΜΕ με την επιστολή ήταν μόνο και μόνο για να τη βγάλουν παράλογη.

Ας δούμε όμως τι λέει, σε αδρές γραμμές, η επιστολή αυτή και να τη συγκρίνουμε με βάση τα πραγματικά γεγονότα.

Η επιστολή, με αφορμή την επικείμενη εγκατάσταση στην Κύπρο των πυραύλων S-300, αποκαλύπτει σε όλο τον κόσμο, κυρίως στη Δύση, αλλά και στο εσωτερικό πολιτικό μέτωπο της Τουρκίας, τη σωστή θέση: Ότι υπάρχει εν δυνάμει ένας ελληνορωσικός άξο-

τουλάχιστον σε όσους παρακολουθούν τα πράγματα στοιχειωδώς μέσα από τις ελληνικές εφημερίδες. Όταν όμως είχε γίνει η άσκηση κανείς δε βγήκε να πει «παραμυθό» όποιον έγραφε ότι πραγματοποιήθηκε. Και γι' αυτές τις ασκήσεις είχε τότε μιλήσει το σύνολο του ελληνικού Τύπου, χωρίς τυμπανοκρουσίες βέβαια για τους γνωστούς λόγους (ακριβώς για να αποφύγουν τη μεγάλη δημοσιότητα τύπου επιστολής Καρανταγί). Τώρα όμως που την κατήγγειλε ο Καρανταγί δύοι κάνουν το κορόϊδο: δεν είδαμε, δεν ακούσαμε.

Άλλοι, πιο σοβαροί, αλλά και πιο πονηροί, είπαν πως όντως έγινε, αλλά δεν είχε καθόλου αντιτούρκικο χαρακτήρα. Ήταν, λένε, μια συνηθισμένη στρατιωτική άσκηση στα πλαίσια του Προγράμματος «Συνεργασία για την Ειρήνη».

Καταρχήν, να πούμε εδώ πως η ΟΑΚΚΕ από την πρώτη στιγμή που βγήκε αυτό το Πρόγραμμα στην επιφύνεια, είχε καταγγείλει ότι στην ουσία επρόκειτο, για μια θαυμάσια ευκαιρία να καλυφθεί πίσω από νατοϊκή κάλυψη η ελληνορωσική στρατιωτική συμμαχία. Και δυστυχώς βγήκαμε αληθινοί.

Έπειτα, και εδώ είναι η ουσία, κάθε στρατιωτική άσκηση έχει και ένα υποθετικό «σενάριο», που δεν είναι και τόσο υποθετικό, μια και παίρνει υπόψη του τα πολιτικο-στρατιωτικά δεδομένα της περιοχής στην οποία διεξάγεται. Ας μας πουν λοιπόν, ποιο ήταν το σενάριο της συγκεκριμένης άσκησης στο Αιγαίο; Σε ποιον υποτιθέμενο εχθρό έκαναν αναγνωρίσεις και αναχαιτίσεις τα πολεμικά αεροπλάνα; Στους γλάρους;

Και, για να μη μας λένε ότι τέτοιες ασκήσεις κάνουν όλες οι χώρες που συμμετέχουν στο Πρόγραμμα «Συνεργασία για την Ειρήνη», ας μας δηλώσουν σε ποιες ασκήσεις άλλων χωρών και πότε τα τούρκικα αεροπλάνα αποτελούσαν τον εικονικό εχθρό του σενάριου της άσκησης:

Εδώ δύοι οι παραπάνω λένε «άλλα λόγια ν' αγαπόμαστε», κάνουν το γερμανό.

ΟΙ ΡΩΣΟΙ, ΟΠΩΣ ΠΑΝΤΑ, ΔΕΝ ΣΕΡΟΥΝ ΤΙΠΟΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΦΟΝΟ

Η ίδια η Ρωσία, μέσω του πρεσβευτή της στη Λευκωσία Μουράτοφ, δήλωσε σχολιάζοντας την επιστολή Καρανταγί πώς «οι ενέργειες της Ρωσίας και της Κύπρου βρίσκονται στο πλαίσιο των νέων παγκόσμιων συνθηκών και δεν αποβαίνουν σε βάρος άλλων κρατών. Σε ερώτηση αν οι Τουρκοί επιδιώκουν ψυχροπολεμική αντιπάραθεση έδωσε την κατηγορηματική απάντηση ότι ο ψυχρός πόλεμος πέρασε για πάντα» (στο ίδιο).

Και ο έλληνας αρχηγός ΓΕΕΘΑ πτεραρχος Τζογάνης, ένθερμος οπαδός της ελληνορωσικής συμμαχίας, «είπε ότι οι ισχυρισμοί του τούρκου αρχηγού είναι ανυπόστατοι, διότι όλες οι χώρες της Συμ-

μαχίας έχουν διμερείς σχέσεις με τη Ρωσία και έχουν υπογράψει συμφωνίες αμυντικής συνεργασίας. Με αυτό το δεδομένο κανείς δεν μπορεί να σταματήσει την Ελλάδα να έχει αμυντική συνεργασία με τη Ρωσία και κανένας δεν έχει το δικαίωμα αυτό» (στο ίδιο).

Στην ίδια εφημερίδα (31 Οχτώβρη) δημοσιεύεται δήλωση του εκπρόσωπου του ρώσικου υπουργείου Εξωτερικών Γκενάντι Ταράσσοφ, που προσπαθεί έντεχνα να προσεταιριστεί την υποχωρητική απέναντι στη Ρωσία μεριδά της τούρκικης αστικής τάξης: «Το περιεχόμενο του εγγράφου αυτού δεν είναι δυνατόν να μην προκαλέσει απορία και έκπληξη. Η επιστολή αναφέρεται σε υποτιθέμενα ρωσοελληνικά σχέδια «περί καταστροφής της νότιας πτέρυγας του ΝΑΤΟ με στρατιωτικά μέσα». Θα πρέπει να διαθέτει κανείς πολύ πλούσια φαντασία για να υποψιαστεί ότι η Ρωσία μπορεί να έχει τέτοιες προθέσεις... Φαίνεται ότι κάποιος στην Τουρκία είναι έτοιμος να ξεπεράσει το όριο της στοιχειώδους λογικής προκαλώντας τεχνητά πάθη γύρω από το μυθικό θέμα της απειλής της Ανατολικής Μεσογείου από τη Ρωσία. Κάτι τέτοιο δεν μπορεί να γίνει αποδεκτό, ιδιαίτερα στο πλαίσιο της ενεργούς ανάπτυξης των σχέσεων Ρωσίας και Τουρκίας και ειδικότερα ενόψει σημαντικών γεγονότων, όπως η συνεδρίαση της Μικτής Διακυβερνητικής Επιτροπής εμπορικού κοινωνικής συνεργασίας και των πολιτικών επαφών. Ελπίζουμε ότι στην Αγκυρα θα επικρατήσουν, παρ' όλα αυτά, η κοινή λογική και ο πολιτικός ρεαλισμός». Και την πίτα ολόκληρη και το σκύλο χορτάτο οι φίλοι μας οι Ρώσοι.

Τέλος, στις 1 του Νοέμβρη δημοσιεύεται δήλωση «σημαίνοντος δημόσιου παράγοντα της Ρωσίας, που διατηρεί πολύ καλές σχέσεις με το Κρεμλίνο». Στη δήλωση αυτή ο «παράγοντας» λέει: «Η Ρωσία δεν έχει αναλάβει ούτε προτίθεται να αναλάβει καμιά πρωτοβουλία για τον εφοδιασμό της Ελλάδας με ρωσικά όπλα ή για να αποσταθεροποιήσει τη συγκεκριμένη αγορά όπλων. Τέτοιες συμφωνίες προμήθειας ρωσικών όπλων στην Ελλάδα μπορούν να γίνουν μόνο με ελληνική πρωτοβουλία».

Βαράτε με κι ας κλαίω. Δε στέλνουμε εμείς όπλα με δική μας πρωτοβουλία, μόνο αν η Ελλάδα τα ζητήσει. Συγγνώμη για την παρεξήγηση, βρε παιδιά. Και καλά, αφού δε θέλετε να «αποσταθεροποιήσετε τη συγκεκριμένη αγορά όπλων», τότε γιατί στείλατε τα Σουχούι στην Τανάγρα και μετά να κάνουν ασκήσεις στο Αιγαίο μαζί με τα ελληνικά μαχητικά;

Και οι οπαδοί της Ρωσίας, οι οπαδοί της Ελλάδας στο Αιγαίο, αυτά βρίσκονται αποκλειστικά στη φαντασία του κ. Καρανταγί» (φαίνεται πως ο κ. Κωνσταντακόπουλος, που στέλνει την ανταπόκριση από τη Μόσχα, δε διαβάζει την ίδια την εφημερίδα. Ας ανατρέξει λίγους μήνες πριν και θα τα δει όλα γραμμένα).

Παράλληλα εκφράζει και τη ρώσικη ανησυχία μήπως η επιστολή απηχεί όχι μόνο απόψεις του τούρκικου στρατού, αλλά και των ΗΠΑ, αφού αυτό είναι που τους πειράζει περισσότερο: «Το πραγματικό ερώτημα στο οποίο καλούνται να απαντήσουν και η Αθήνα και η Μόσχα είναι αν ο στρατηγός είπε αυτά που είπε ανεξάρτητα ή αν λέει πράγματα που η Ουάσιγκτον θέλει να ακουστούν, δε θέλει όμως να τα π

Η ΛΑΪΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΕΓΙΝΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ

Ο βρώμικος αντεπαναστατικός του ρόλος το Νοέμβρη του '73

Και στη φετινή επέτειο εξέγερσης του Πολυτεχνείου, το ψευτοΚΚΕ θα προσπαθήσει να εμφανίσει τον εαυτό του σαν τη βασική δύναμη της εξέγερσης του Νοέμβρη στα 1973. Σαν το κόμμα εκείνο που μόνο αυτό δικαιούται, λόγω της "πρωτοπόρας" του στάσης τότε, να μιλάει σήμερα στο πνεύμα του και να καλεί "σε αγώνα για την εκπλήρωση των στόχων του Πολυτεχνείου."

Δεν υπάρχει μεγαλύτερο ψέμα από αυτό. Για την ακρίβεια πρόκειται για μια πλέρια αντιστροφή της πραγματικότητας, για την πιο μεγάλη πλαστογραφία στη σύχρονη ιστορία των αγώνων της νεολαίας και του λαού μας.

Το ψευτοΚΚΕ είναι το πιο βαθύ αντεπαναστατικό κόμμα. Κανένας αγώνας, καμμιά λαϊκή εξέγερση δεν μπορούσε, ούτε μπορεί να αναπτυχθεί αν δεν συγκρουστεί μετωπικά μαζί του.

Αυτή η μεγάλη εμπειρία του σύχρονου επαναστατικού κινήματος, έχει τις ρίζες της στη βρώμικη στάση αυτού του κόμματος στη μεγάλη λαϊκή εξέγερση του Πολυτεχνείου το Νοέμβρη του 1973. Με αυτή την στάση θα ασχοληθούμε σε αυτό το άρθρο.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΣΥΝΟΠΗ-ΚΕΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

Η λαϊκή εξέγερση του Πολυτεχνείου ωρίμασε κόντρα στην γραμμή της "φιλελευθεροποίησης" που προωθούσε εκείνη την περίοδο η φασιστική χούντα. Μια περίοδος που άρχισε με το χουντοδημοψήφισμα, με την "πολιτική" κυβέρνησης Μαρκεζίνη, με την απελευθέρωση αρκετών πολιτικών κρατούμενων από τα ξερονήσια και την προσπάθεια για την διενέργεια εκλογών.

Αξίζει πραγματικά να δει κανείς την στάση των διαφόρων πολιτικών δυνάμεων εκείνη την εποχή για να καταλάβει το βάθος της γραμμής του ψευτοΚΚΕ.

Σε όλα τα παλιά πολιτικά κόμματα υπήρχε μια σοβαρή κρίση, αποτέλεσμα της άρνησής τους να δώσουν με συνέπεια την αντιχουντική πάλη. Έτσι η γραμμή της φιλελευθεροποίησης της χούντας δόξυνε την πάλη μέσα τους προκαλώντας έντονες αντιθέσεις. Μέσα στην προδικτατορική ΕΡΕ εμφανίζεται μια διαμάχη ανάμεσα στον Καραμανλή και τον Κανελλόπουλο, ο οποίος κατηγορεί τον Καραμανλή, λόγω της σιωπής του ότι αποδέχεται τη λύση Μαρκεζίνη και ζητάει την αντιχουντική συνεργασία στην οποία περιλαμβάνει και το ψευτοΚΚΕ. Στο χώρο του Κέντρου υπάρχει επίσης μια έντονη εσωτερική διαπάλη. Ο Μαύρος με την υποστήριξη του "Βήματος" φαίνεται να ήθελε τη λύση Μαρκεζίνη. Από την άλλη πλευρά ο Ζήγδης και μια σειρά βουλευτές του Α. Παπανδρέου αντιτάσσονται σε αυτή τη λύση. Μεγάλη σε αυτό είναι η αντίθεση των στελεχών της Δημοκρατικής Αμυνας αλλά και του ΠΑΚ του Α. Παπανδρέου από το εξωτερικό. Επίσης το Γραφείο εσωτερικού του ψευτοΚΚΕ βρίσκεται αρκετά κοντά στην υποστήριξη της λύσης Μαρκεζίνη, πράγμα που διαφένεται στις δηλώσεις του Δρακόπουλου τότε στην Ακρόπολη.

'Έχουμε δηλαδή μια κατάστα-

την άλλων σοσιαλιστικών χωρών, ιδιαίτερα της γειτονικής μας Λ.Δ. Βουλγαρίας. Οι σχετικές συμφωνίες που βρέθηκε υποχρεωμένη να υπογράψει χάρη σε αυτή τη πολιτική των σοσιαλιστικών χωρών, ανταποκρίνονται αντικειμενικά στο συμφέρον της ειρήνης, φθίρουν ένα από τα βασικά προπαγανδιστικά όπλα στο ελληνικό οπλοστάσιο του αντικομμουνισμού...'»

...«Ο υπουργός των εξωτερικών της υπό διχτατορική εντολή κυβέρνησης Μαρκεζίνη όπως είναι γνωστό, διακήρυξε τη στάση της Ελλάδας στον τελευταίο Αραβοισραηλινό πόλεμο σαν στάση ουδετερότητας...»»

Είναι επίσης χαραχτηριστικό πως σε αυτό το συνέδριο τα χαιρετιστήρια τόσο του ΚΚΣΕ, όσο και του ΚΚ Βουλγαρίας δεν αναφέρουν λέξη για αγώνα ενάντια στην χούντα, ούτε καν ότι υπάρχει φασισμός στην Ελλάδα.

Είναι σαφές πως εκείνη την περίοδο ο σοσιαλιμπεριαλισμός έχει κάνει το άνοιγμά του στην φασιστική χούντα. Πώς η οικουμενική κυβέρνηση δεν είναι τίποτα άλλο από εκείνη την πρόταση, που αξιοποιεί αυτά τα ανοίγματα στο εσωτερικό μέτωπο για να πετύχει το δυνάμωμα του εργαλείου του, του ψευτοΚΚΕ αλλά και την συσπείρωση της σοβινιστικής αστικής τάξης.

Το κλειδί είναι το Κυπριακό. Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός και σε πρώτη φάση ο ελληνικός σοβινισμός (Παπαδόπουλος) για να έχασφαλίσει τη σταθερότητα του ΝΑΤΟ στην περιοχή, ανάμεσα σε Ελλάδα Τουρκία και Κύπρο προωθούσε τη λύση της διπλής ένωσης. Σε αυτή τη λύση αντιστάθηκε ο Μακάριος στη Κύπρο που ήθελε ένα ενιαίο κράτος με την πλήρη όμως κυριαρχία των ελληνοκύριων πάνω στους τουρκοκύριους, ενώ ο πιο ακραίος ελληνικός σοβινισμός (Ιωαννίδης) ήθελε όλη την Κύπρο για τον εαυτό του, ιδιαίτερα από την ώρα που κατέρρευσε το σχέδιο της διπλής Ένωσης. Έτσι έρχεται για πρώτη ίσως φορά, ο ελληνικός σοβινισμός σε σύγκρουση με τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Αυτή τη σύγκρουση προσπαθεί να αξιοποιήσει για το δικό του συμφέρον ο σοβιετικός σοσιαλιμπεριαλισμός με τα ανοιγματά του στη φασιστική χούντα.

Μέσα στα πλαίσια της φασιστικής χούντας υπάρχει μια έντονη διαπάλη. Ο Παπαδόπουλος μετά την αντίσταση του Μακάριου βλέπει ότι δεν μπορεί να επιβάλει την αμερικανική λύση, που άλλωστε δεν ικανοποιεί και τους πιο ακραίους σοβινιστές μέσα στα πλαίσια της φασιστικής χούντας. Οι πιέσεις που δέχεται από

αυτούς για δυναμικές λύσεις στην Κύπρο στην γραμμή της Ένωσης είναι μεγάλες. Σε αυτές ουσιαστικά τις πιέσεις αναζητάει πολιτικά στηρίγματα και στο βάθος αυτή είναι η πολιτική λύσης Μαρκεζίνη. Για τον σοσιαλιμπεριαλισμό ο κύριος κίνδυνος προέρχεται από την γραμμή Ιωαννίδη, από την γραμμή δηλαδή της Ένωσης, ενώ αντίθετα ένας αδύναμος Παπαδόπουλος και με ανοιχτό το Κυπριακό ήταν ότι καλύτερο γι' αυτόν εκείνη την περίοδο, για το δυνάμωμα δηλαδή των δικών του θέσεων. Αυτό φάνηκε καθαρά άλλωστε αργότερα, όταν οι σοβιετικοί για να ανατρέψουν την Ένωση υποστήριξαν ανοιχτά την τούρκικη επέμβαση στην Κύπρο.

Είναι λοιπόν φανερό πως ο σοσιαλιμπεριαλισμός και τα τσιράκια του στην Ελλάδα, σε αυτές τις πολιτικές συνθήκες δεν ήθελαν με τίποτα αντιφασιστικούς αγώνες και εξεγέρσεις που θα ανέτρεπαν τους σχεδιασμούς του.

Η ΠΑΛΗ ΣΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Η "φιλελευθεροποίηση" στα πανεπιστήμια είχε μια ποιοτική πολιτική διαφορά. Το γεγονός ότι εδώ υπήρχε, παρά την ανωριμότητα στην πολιτική συνείδηση, οργανωμένο φοιτητικό κίνημα. Ένα αντιφασιστικό κίνημα που έστω και αυθόρυητα έπαιξε καίριο ρόλο στις εξελίξεις.

Το κίνημα αυτό χρησιμοποίησε τη "φιλελευθεροποίηση" στα πανεπιστήμια για την μαζικοποίηση του προτίτορού της στην πολιτική συνείδηση, οργανωμένο φοιτητικό κίνημα. Ένα αντιφασιστικό κίνημα που έστω και αυθόρυητα έπαιξε καίριο ρόλο στις εξελίξεις.

Αντίθετα σε διακήρυξη της ΑΑΣΠΕ στις 14 Οχτώβρη του 1973 γράφουν για την προηγούμενη δράση τους:

«Αντίθετα τονιζόταν και μάλιστα έντονα, ότι θα πρέπει να αποφευχθούν οι περιπτώσεις ξεκομμένων ενεργειών του φοιτητικού κινήματος και ειδικά με τη μορφή κατάληψης κτιρίων κάτω από την επίδραση των αυθόρυητων και αριστερίστικων στοιχείων».

Αντίθετα σε διακήρυξη της ΑΑΣΠΕ στις 14 Οχτώβρη του 1973 γράφεται:

«Το φοιτητικό κίνημα έμαθε μέσα από την ίδια του την πείρα,

πώς πίσω από τον εκδημοκρατικό κρύβεται το φίδι του φασισμού, πως πίσω από κάθε προσφορά κρύβεται η απάτη και η τρικλοποδιά για την ένταξή μας στην φασιστική νομιμότητα. Το φοιτητικό κίνημα έμαθε πως όταν αγωνίζεται με συνέπεια για τα πραγματικά του συμφέροντα, το μόνο που έχει να περιμένει είναι η κρατική φασιστική βία. Ξέρουμε πως η λευτεριά δεν δωρίζεται αλλά καταχτιέται, για αυτό και θα παλαιύουμε ενάντια στην φασιστική πειστράτευση και τα φασιστικά Ν.Δ. 720/70 και 1347/73, για αυτό και θα αγωνιστούμε να καταχτήσουμε τις πραγματικές μας δημοκρατικές ελευθερίες διεκδικώντας μαχητικά τα δικαιωματά μας, θα αγωνιστούμε με όλους τους τρόπους για να τσακίσουμε τα φασιστικά πλαίσια που επιβάλουν οι καταπιεστές του τόπου και του λαού μας».

Έτσι φτάνουμε στις συνελεύσεις, την Τετάρτη 14 του Νοέμβρη που καλούνται να αποφασί-

Η ΛΑΪΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΕΓΙΝΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ

συνέχεια από τη σελ. 6

σουν πάνω στο ζήτημα των εκλογών. Δύο είναι οι βασικές, μια στη Νομική και μια στο Πολυτεχνείο. Και στις δύο αυτές συνελεύσεις ανατρέπεται η γραμμή του ψευτοΚΚΕ και ξεκινάει η κατάληψη.

Από νωρίς στο προαύλιο του Πολυτεχνείου μαζεύονται φοιτητές που κόντρα στην γραμμή της ΚΝΕ και ανεξάρτητα από τις αποφάσεις των συνελεύσεων, φωνάζουν αντιφασιστικά συνθήματα και αποτελούν πόλο συσπείρωσης. Το νέο μαθεύεται στη Νομική όπου παρά τις αντιδράσεις των Κνιτών, πάνω από 1.000 φοιτητές, φεύγουν από τη συνέλευση με επικεφαλής την ΑΑΣΠΕ και με μαχητική πορεία πηγαίνουν στο Πολυτεχνείο, ενώνονται με αυτούς που βρίσκονται στο προαύλιο. Η Εξέγερση ξεκινάει.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Δεν θα αναφερθούμε εδώ στα γνωστά γεγονότα της πρωϊκής εξέγερσης. Αυτό που θέλουμε να δείξουμε, όπως είπαμε στην αρχή του άρθρου είναι το βάθος του χτυπήματος της εξέγερσης από την μεριά του ψευτοΚΚΕ.

Ας δούμε λοιπόν τι ήταν για αυτό το κόμμα το ξεκίνημα της κατάληψης, με τη διαδήλωση από τη Νομική στο Πολυτεχνείο.

Στην Πανσπουδαστική με αριθμό έκδοσης 8 που εκδόθηκε τον Γενάρη-Φλεβάρη του 1974, δημοσιεύουν ένα κείμενο κάποιας συντονιστικής επιτροπής αγώνα του Πολυτεχνείου, που οι ίδιοι έφτιαξαν και που καμιά σχέση δεν είχε με την συντονιστική της εξέγερσης. Σε αυτό το κείμενο γράφουν:

«Καταγγέλουμε την προσχεδιασμένη εισβολή στο χώρο του Πολυτεχνείου την Τετάρτη 14 του Νοέμβρη 350 περίπου οργανωμένων πραχτών της ΚΥΠ σύμφωνα με το προβοκατόρικο σχέδιο των Ρουφογάλη-Καραγιανόπουλου...».

Επίσης από τα υλικά της 4ης Ολομέλειας της ΚΕ του ψευτοΚΚΕ τον Ιούλη του 1976 αντιγράφουμε:

«Η ΚΟΑ και το Γραφείο του ΚΣ της ΚΝΕ είδαν καταρχήν την κατάληψη σαν μια επικίνδυνη περιπλοκή στην ανάπτυξη της αντιχουντικής πάλης. Η σκέψη τους ήταν κυρίως να πάρουν μέτρα για την άμεση απαγκίστρωση των φοιτητών από το Πολυτεχνείο...».

Είναι φυσικό για το ψευτοΚΚΕ να έχει μια τέτοια εχτίμηση για τον χαραχτήρα της κατάληψης. Ακριβώς γιατί αυτή τίναζε στον αέρα την γραμμή της «οικουμενικής» φιλελευθεροποίησης

ησης και τα σχέδια των αφεντικών του για χρησιμοποίηση της χούντας.

Έπερπε λοιπόν με κάθε θυσία το κίνημα αυτό να τσακιστεί και πρώτα απ' όλα πολιτικά. Έπερπε λοιπόν να χαραχτηριστεί σαν προβοκατόρικο από την μεριά των Ιωαννιδικών κύκλων της φασιστικής χούντας.

Όταν το ψευτοΚΚΕ δεν μπορεί να αποτρέψει την κατάληψη, προσπάθησε να επιβάλλει τον δικό του έλεγχο με μέθοδες τραμπούκισμού και πλαστογραφιών της συντονιστικής επιτροπής. Όλη του η δράση αποσκοπούσε σε δύο βασικά πράγματα. Το ένα ήταν, όπως το ίδιο έλεγε «η απαγκίστρωση» και το άλλο να βάλει το κίνημα αυτό στην υπηρεσία της γραμμής του.

Έχει μια σημασία να δούμε μέσα από τα ίδια τα κειμενάτους την καθημερινή τους προσπάθεια για την «απαγκίστρωση». Τα αποσπάσματα είναι από το προηγούμενο κομματικό τους ντοκουμέντο:

«Το Γραφείο του ΚΣ της ΚΝΕ έμαθε τα γεγονότα σχεδόν τυχαία την Πέμπτη το πρώι... Πρώτη του εχτίμηση ήταν οτι τα γεγονότα αποτελούν ανεύθυνη ως ένα βαθμό ενέργεια έξω από την γραμμή της οργάνωσης... και χαράζει τη σωστή προοπτική να μετεξελιχθεί η στατική μορφή της κατάληψης σε έξodo και διαδηλώσεις»...

...«Το μεσημέρι της Παρασκευής, λίγα λεπτά πρίν την συνεδρίαση της ΣΕ, ο τότε γραμματέας της ΚΝΕ Πολυτεχνείου, συναντά μέλος της ΣΕ και του ανακοινώνει ότι λίγο πριν η καθοδήγηση του έβαλε ζήτημα για το πώς θα κατορθώσουν να φύγουν από το Πολυτεχνείο»...

...«...αλλά αντίθετα είναι μάλλον βέβαιο ότι αν η ΚΝΕ ήταν σωστά προετοιμασμένη και τα στελέχη της δούλευαν έγκαιρα, σωστά και επιτόπου μέσα στο ΦΚ, με αυτή την κατεύθυνση, θα ήταν δυνατόν ή να μην επιλεγεί καθόλου η μορφή της κατάληψης, ή και αν προσωρινά πραγματοποιόταν, να σρεφόταν γρήγορα προς άλλες εξελίξεις».

Μέσα από αυτά τα αποσπάσματα νομίζουμε ότι γίνεται αντιληπτή με πλήρη σαφήνεια η στάση του ψευτοΚΚΕ σε αυτό το ζήτημα.

Στο δεύτερο ζήτημα, της ένταξης δηλαδή του κινήματος στη δικιά του γραμμή, θα αναφέρουμε μόνο το κομμάτι στην ανακοίνωση προς τον τύπο της ΣΕ που προσπάθησαν να βάλουν οι Κνίτες, αλλά που τελικά αφαιρέθηκε κάτω από την

μεγάλη πίεση αντιφασιστών αγωνιστών. Το κείμενο αυτό έλεγε:

«Πιστεύοντας ότι αυτή τη στιγμή του αγώνα εκφράζουμε τη θέληση του ελληνικού λαού για ενότητα, καλούμε όλες τις αντιδικτατορικές αντιστασιακές δυνάμεις και όλα τα δημοκρατικά αντιδικτατορικά κόμματα να αγωνιστούν μαζί μας. Να κάνουν κοινό πρόγραμμα βασισμένο στην πρόσδηπο της αρχές της λαϊκής κυριαρχίας και της εθνικής ανεξαρτησίας, με βασικό στόχο την ανατροπή της δικτατορίας».

Όμως παρά την απόφαση της Σ.Ε., διαβάστηκε τελικά μέσα από τον πομπό με πραξικόπημα των κνιτών.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

Το Πολυτεχνείο ήταν μια αυθόρυμη λαϊκή εξέγερση. Μια εξέγερση όμως που έγινε για να ανατρέψει μια συγκεκριμένη πολιτική γραμμή. Τη γραμμή της «φιλελευθεροποίησης» της φασιστικής χούντας, αλλά και όλου του παλιού πολιτικού κόσμου και του ρεβιζιονισμού των δύο τότε ψευτοΚΚΕ όπως την αναλύσαμε παραπάνω.

Απ' αυτή την άποψη και παρά τον αυθόρυμπο χαρακτήρα του, το Πολυτεχνείο είχε μια ισχυρή πλευρά συνειδητής προετοιμασίας, από τις δυνάμεις εκείνες και τους αγωνιστές μέσα στο φοιτητικό κίνημα που έδωσαν πρωτόπορα την πάλη, ενάντια στη φιλελευθεροποίηση. Σ' αυτό το μέτωπο και από την άποψη των οργανωμένων διαστάσεων προσπάθει να βάλει κάθε λογής εμπόδια στην ανάπτυξη τους και την ευημερία τους.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια σα

ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 19 ΤΟΥ ΚΩΔΙΚΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΘΑΓΕΝΕΙΑΣ

πουργό των Εσωτερικών είναι σπάνια.

Ο θρόβιος γύρω από το άρθρο αυτό ξέσπασε τελευταία με αφορμή δημοσίευσης στον τύπο της Θράκης, απόντησης του υπουργού Εσωτερικών Α. Παπαδόπουλου στον μητροπολίτη Μαρωνείας. Στην απάντηση αυτή αναφέρονταν ότι: «Αποτίναται στην από 4-9-97 επιστολή σας αναφορικά με την κατάργηση του άρθρου 19 του Κώδικα Ελληνικής Ιθαγενείας, σας γνωρίζουμε ότι από το υπουργείο μας δεν αντιμετωπίζεται θέμα τροποποίησης των διατάξεων του KEI». Ο Παπαδόπουλος μπορεί να είναι γενικά σε θετική κατεύθυνση, όπως έδειξε σε ισχέα της Καθηγενείας της Ελληνικής Ιθαγενείας, και με τον σχέδιο Καποδίστριας αλλά πάσχει από σοβιενισμό όλης της τάσης Γεννηματά στην οποία ανήκε. Στην επιστολή του ο φασίστας και όφρωσης σοβιενιστής μητροπολίτης Μαρωνείας και Κομοτηνής κατηγορεί τον Γ. Παπαδρέου που σε ομιλία του στη Θράκη ανάφερε ότι η κυβέρνηση μελετά της τροποποίηση του άρθρου 19 από την Καποδίστριας ονόματι Ιθαγενείας την επομένη ημέρα Γεννηματά επιστολή σε θετική κατεύθυνση με την οποία αναφέρεται ότι η κυβέρνηση έχει σε προσαρτήσει την Καποδίστριας ονόματι Ιθαγενείας την επομένη ημέρα Γεννηματά. Παπαδρέου από αυτό πάσχει από σοβιενισμό όλης της τάσης Γεννηματά στην οποία ανήκε. Στην επιστολή του ο φασίστας και όφρωσης σοβιενιστής μητροπολίτης Μαρωνείας και Κομοτηνής κατηγορεί τον Γ. Παπαδρέου που σε ομιλία του στη Θράκη ανάφερε ότι η κυβέρνηση μελετά της τροποποίηση του άρθρου 19 από την Καποδίστριας ονόματι Ιθαγενείας την επομένη ημέρα Γεννηματά. Ο παπαδρέου από αυτό πάσχει από σοβιενισμό όλης της τάσης Γεννηματά στην οποία ανήκε. Στην επιστολή της ο φασίστας και όφρωσης σοβιενιστής μητροπολίτης Μαρωνείας και Κομοτηνής κατηγορεί τον Γ. Παπαδρέου που σε ομιλία του στη Θράκη ανάφερε ότι η κυβέρνηση μελετά της τροποποίηση του άρθρου 19 από την Καποδίστριας ονόματι Ιθαγενείας την επομένη ημέρα Γεννηματά. Ο παπαδρέου από αυτό πάσχει από σοβιενισμό όλης της τάσης Γεννηματά στην οποία ανήκε. Στην επιστολή της ο φασίστας και όφρωσης σοβιενιστής μητροπολίτης Μαρωνείας και Κομοτηνής κατηγορεί τον Γ. Παπαδρέου που σε ομιλία του στη Θράκη ανάφερε ότι η κυβέρνηση μελετά της τροποποίηση του άρθρου 19 από την Καποδίστριας ονόματι Ιθαγενείας την επομένη ημέρα Γεννηματά. Ο παπαδρέου από αυτό πάσχει από σοβιενισμό όλης της τάσης Γεννηματά στην οποία ανήκε. Στη

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ:

ΟΙ NAZI KANOYN

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΨΕΥΤΟΚΚΕ και ΣΥΝ τους κάλυψαν

Στις 30 Οκτώβρη, έγινε εκδήλωση-ημερίδα στη Θεσσαλονίκη με θέμα “Θεσσαλονίκη: Ελευθέριος Βενιζέλος-Κεμάλ Ατατούρκ” στην οποία συμμετείχαν άλληνες και τούρκοι επιχειρηματίες. Η ημερίδα διοργανώθηκε από την Ένωση για τη Δημοκρατία στα Βαλκάνια, την Ένωση Τουρκικών Βιομηχανιών και Επιχειρηματιών και το Ελληνοτουρκικό Επιχειρηματικό Συμβούλιο. Έχω από το Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο, οργανώθηκε διαδήλωση “διαμαρτυρίας” της οποίας τον κύριο όγκο, όπως παραδέχεται και ο Ριζοσπάστης της 31/10, αποτελούσαν οι ναζιστές της “Χρυσής Αυγής”. Αυτοί επιτέθηκαν ενάντια στους τούρκους επιχειρηματίες με την ανοχή των αστυνομικών αρχών, με αποτέλεσμα να φυγαδευτούν σε κλούβες από το κτήριο και να μεταφερθούν στο ξενοδοχείο “Μακεδονία Παλλάς” όπου και έγινε τελικά η εκδήλωση με αρκετές απώλειες σε συμμετοχές και έναν τραυματία.

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΗΣ ΕΚΔΗΛΩΣΗΣ

Διαβάζουμε στην Ελευθεροτυπία, 31/10: «Κανείς δεν θα αντιδρούσε στη Θεσσαλονίκη αν οι Τούρκοι και οι Έλληνες επιχειρηματίες και βιομήχανοι έκαναν αυτό που κάνουν οι ...κανονικοί επιχειρηματίες και βιομήχανοι. Δουλειές, μπίζνες -πάς το λένε: Θα συναντιότουσαν ωραία και καλά, “τόσα βάζω εγώ”, “άλλα τόσα εσύ”, “έτσι θα το δουλέψουμε το μπουνταλάδικο καταναλωτικό κοινό”, “τόσα θα βγάζουμε”, “αυτές τις μίζες θα δώσουμε”, “εκείνο το μπαχτσίσι θα προσφέρουμε”, τέτοια. Αυτοί, όμως θέλησαν να παρουσιαστούν σα διπλωμάτες και ιστορικοί». Πραγματικά, το θέμα της ημερίδας δεν ήταν η οικονομική συνεργασία ανάμεσα στις δύο χώρες. Ήταν ο ρόλος των Ελευθερίου Βενιζέλου και Κεμάλ Ατατούρκ στην εδραίωση της ειρήνης μεταξύ των δύο χωρών. Αυτό της έδωσε τον “ιστορικό” της χαρακτήρα. Από την άλλη, ο πρόεδρος του Ελληνοτουρκικού Επιχειρηματικού Συμβούλιου, Ραχμί Κοτζ, ισχυρός οικονομικός παράγοντας στη χώρα του αλλά και πολιτική προσωπικότητα, ο οποίος ήρθε στην Ελλάδα για την ημερίδα, δήλωσε ότι θα μεταφέρει το μήνυμα του Σημίτη στον τούρκο πρωθυπουργό Γιλμάζ, λίγες μέρες πριν από τη συνάντηση στην Κρήτη. Αυτό ονομάστηκε “διπλωματία των επιχειρηματιών”.

Εξάλλου δύο από τους διοργανωτές, η Ένωση για τη Δημοκρατία στα Βαλκάνια, και το Ελληνοτουρκικό Επιχειρηματικό Συμβούλιο, συμμετέχουν στην Πρωτοβουλία Συνεργασίας για τη Νοτιοδυτική Ευρώπη (SECI), πρωτοβουλία ανάλογη της Διαβαλκανικής, η οποία έχει κυρίως οικονομικό χαρακτήρα, και στενή συνεργασία με τις ΗΠΑ (Ελευθεροτυπία, 2/11).

Με λίγα λόγια οι τούρκοι επιχειρηματίες, αυτή τη φορά, δεν ήρθαν για “μπίζνες”. Και οι άλληνες επιχειρηματίες δεν τους συνάντησαν για “μπίζνες”. Η δυτικόφιλη αστική τάξη της Τουρκίας και η ευρωπαιόφιλη μερίδα της ελληνικής αστικής τάξης έκαναν πολιτική ειρήνης ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία στο έδαφος της χώρας του πολέμου και της επίθεσης. Μια τέτοιου είδους προσέγγιση δε

βοηθά τα ρώσικα σχέδια και γίατού έπρεπε να συντριβεί. Γι' αυτό αυτή η πολιτική πράξη δεν είχε την έγκριση του σοσιαλφασισμού και σαφώς είχε τη λουσασμένη αντίδραση του σοβινισμού. Γι' αυτό η επίθεση της “Χρυσής Αυγής” είχε την χλιαρή αντιμετώπιση της κυβέρνησης και την ουσιαστική κάλυψη όλου του ψευτοαριστερού μπλοκ.

Η κυβέρνηση Σημίτη δεν έστειλε ούτε ένα εκπρόσωπο της στην εκδήλωση, δημιουργώντας έτσι από την αρχή κλίμα πολιτικής απομόνωσης. Ο Σημίτης περιορίστηκε σε μία συνάντηση με τους τούρκους επιχειρηματίες στην Αθήνα. Ο υφυπουργός Εξωτερικών Παπανδρέου δήλωσε ότι «λυπάται που δεν μπορεί να έρθει» και ευχήθηκε «καλή επιτυχία». Την προηγούμενη μέρα σε κλειστή συνεδρίαση της Επιτροπής Εξωτερικών και Άμυνας, Καψής, Βερυβάκης και Παπαθεμελής έβγαλαν αντιτούρκικες κορώνες, χωρίς να πάρουν καμία ουσιαστική απάντηση. Χαρακτηριστικότερος όλων ο Καψής, ο οποίος πρότεινε αποχώρηση της Ελλάδας από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ στην περίπτωση που με τη νέα δομή του ΝΑΤΟ, αναλάβει τη διεύθυνση επιχειρήσεων στο νησιώτικο χώρο της Ελλάδας, Τούρκος διοικητής. Πρόσθεσε ότι «έτσι όπως πάμε θα φτάσουμε στο δίλημμα: “παράδοση ή σύγκρουση»» (Ελευθεροτυπία, 31/10). Την προηγούμενη μέρα δηλαδή τα σοβινιστικά στελέχη του ΠΑΣΟΚ ζητούσαν πόλεμο.

Ο ίδιος ο υπουργός Μακεδονίας-Θράκης Πετσάλνικος δήλωσε ότι δε θα παραστεί επειδή «έχει σημασία η επίσημη στάση που τηρεί η Τουρκία, η οποία δε συμβάλλει στη βελτίωση των σχέσεων», ενώ μετά τα επεισόδια αρνήθηκε ότι είχε καταδικάσει την εκδήλωση.

Στη Θεσσαλονίκη, όλοι οι τηλεοπτικοί σταθμοί και οι εφημερίδες καλούσαν σε συναγερμό του έθνους. Ο Κοσμόπολος αρνήθηκε να παραστεί λέγοντας ότι: «Η άρνησή μου να παραστώ λέει πολλά. Οι οργανωτές ας αναλάβουν τις ευθύνες τους για τις επιπτώσεις στην πόλη...». Η εκκλησία δήλωσε το παρόν με το μητροπο-

λίτη Θεσσαλονίκης Παντελεήμων που χαρακτήρισε την εκδήλωση “σχιζοφρένεια” (Ελευθεροτυπία, 30/10). Τα κόμματα της Βουλής δεν έστειλαν κανένα εκπρόσωπο με την εξαίρεση του ΣΥΝ. Ο ΣΥΝ εκπροσωπήθηκε από το Στέλιο Νέστωρ, ο οποίος όμως αποχώρησε λέγοντας ότι δεν μπορεί να γίνει “όμηρος”. Τόσο ο ΣΥΝ, όσο και ο Νέστωρ ήξεραν πολύ καλά το κλίμα και το γεγονός ότι θα γίνουν επεισόδια. Ο Νέστωρ πήγε στη Θεσσαλονίκη για να αποχωρήσει με άλλοθι τα επεισόδια και όχι για να συμμετάσχει στην “εκδήλωση πρόκληση”. Το ελληνικό κράτος, η ελληνική Βουλή, ο ελληνικός πολιτικός κόσμος είχε έμμεσα ή φανερά χαρακτηρίσει αυτή την εκδήλωση “ανθελληνική πρόκληση”. Η ναζιστική “Χρυσή Αυγή” κλήθηκε για να απαντήσει σ' αυτή την “πρόκληση”. Σε ρόλο υπουργού Εξωτερικών δήλωσε ότι η Ελλάδα δε δέχεται στο έδαφος της καμία έκφραση της “εθνοπροδοτικής πολιτικής” της ειρήνης με την Τουρκία.

Αυτό ήταν το πολιτικό σκηνικό που οδήγησε στη μέρα της ντροπής στη Θεσσαλονίκη.

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΝΤΡΟΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ

Την ημέρα της εκδήλωσης, στις 2.30, έχω από το Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο Θεσσαλονίκης όπου θα γινόταν η εκδήλωση, είχαν συγκεντρωθεί Πόντιοι που διαμαρτύρονταν για τη «γενοκτονία εκαποντάδων χιλιάδων Ελλήνων του Πόντου και της Μικράς Ασίας», Κύπριοι, και μέλη της “Χρυσής Αυγής”, του “Στόχου” και της “4ης Αυγούστου”. Η συγκέντρωση ήταν γνωστή και είχε προπαγανδίστει από μέρες. Οι συγκεντρωμένοι δεν ήταν περισσότεροι από 400. Η ίδια η εκδήλωση ήταν από τις πιο σημαντικές πολιτικές εκδηλώσεις που έχουν γίνει στη χώρα μας με διεθνείς προεκτάσεις και συμμετοχή πολλών σημαντικών πολιτικών προσωπικότητων. Παρ' όλ' αυτά για την περιφρούρηση δεν ανέλαβε την ευθύνη κεντρικά το υπουργείο Δημόσιας Τάξης, αλλά αυτή αφέθηκε στην Αστυνομική Διεύθυνση Θεσσαλονίκης.

Η Αστυνομική Διεύθυνση Θεσσαλονίκης από την πλευρά της έκφρασε με τον καλύτερο τρόπο τις διαθέσεις όλων των φορέων της πόλης απέναντι στην εκδήλωση. Η δύναμη που χρησιμοποιήθηκε ήταν μικρότερη από την αντίστοιχη που περιφρούρησε τη διαδήλωση υπέρ του Μπαλάφα! (Αυγή, 31/10). Άφησε τους συγκεντρωμένους να φτάσουν έχω από την πόρτα του Επιμελητηρίου, ενώ θα μπορούσε άνετα να είχε αποκλείσει εγκαίρως την περιοχή και να τους διατηρήσει σε απόσταση ασφαλείας.

Στη Θεσσαλονίκη, όλοι οι τηλεοπτικοί σταθμοί και οι εφημερίδες καλούσαν σε συναγερμό του έθνους. Ο Κοσμόπολος αρνήθηκε να παραστεί λέγοντας ότι είχε καταδικάσει την εκδήλωση.

συνέχεια στη σελ. 8

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

Η Ορθοδοξία δεν κρύβεται

Ο πίθηκος δεν μπορεί να κρύψει την ουρά του και η Διαβαλκανική της Κρήτης δεν μπορεί να κρύψει στην εντέλεια την στρατηγική του “ορθόδοξης τόξου” που υπηρετεί. Το πρόγραμμα που είχε ετοιμαστεί για τις γυναίκες των ηγετών περιλαμβάνει περιοδικά!

Διαβαλκανική και ΣΥΝ

Δεν υπάρχει καλύτερη απόδειξη ότι για το πόσο έντονα σύμφωνη ήταν με τα σχέδια της Ρωσίας η Διαβαλκανική από την παρακάτω απαίτηση – ταύτη ισημερινή συνθήκης δικαιού της Κρήτης για την Κανονική θέση του Κωνσταντόπουλου με τους στόχους και τις μεθόδους της. Συγκεκριμένα αυτός με ανακοίνωση του λίγο πριν συζητήθει το σχέδιο Διαβαλκανικής συνδιάσκεψης ως μόνιμου θεσμού»

(Ελευθεροτυπία, 3 Νοέμβρη).

Ο Γιέλτσιν χαιρετίζει

δίων...

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ:

ΟΙ NAZI KANOYN ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

συνέχεια από τη σελ. 7

Παρών ήταν και ο εισαγγελέας Σαπατζής, ο οποίος έδωσε εντολή να απομακρυνθούν οι συγκεντρωμένοι, αλλά η αστυνομική δύναμη περιορίστηκε στο να ανοίγει διαδόμους για να μπορούν να φτάνουν πιο εύκολα οι φασίστες μέχρι την πόρτα του Επιμελητηρίου και να ξυλοκοπούν όποιους επιχειρούσαν να μπουν ή να βγουν. Σε καμία στιγμή η αστυνομική δύναμη δεν ήρθε σε σύγκρουση με τους συγκεντρωμένους. Υπήρχε αρμονική συνύπαρξη.

Οι συγκεντρωμένοι φώναζαν συνθήματα όπως "Τούρκος καλός, μόνο νεκρός", "Σκατά, σκατά στον τάφο του Κεμάλ", "Τούρκοι, Μογγόλοι, δολοφόνοι", "Ολόκληρη η Τουρκία, ελληνική επαρχία" κλπ. Τραγουδούσαν το "τρενάκι", "πατριωτικό" άσμα που περιγράφει το πως θα μπει ο ελληνικός στρατός στην Τουρκία και θα κάψει χωριά, θα βιάσεις γυναίκες κλπ. Το μόνο ουσιαστικά πολιτικό σύνθημα που ακούστηκε ήταν το "Ελλάς-Ρωσία συμμαχία" (Ελευθεροτυπία, 31/10). Η "Χρυσή Αυγή" ήταν η μόνη από τις δυνάμεις που ήταν συγκεντρωμένες εκεί που έχει προπαγανδίσει πολιτικά αυτό το σύνθημα και με αυτό το σύνθημα έδωσε το πολιτικό στίγμα στη συγκεντρωση και στη βία που ασκήθηκε.

Το αντικείμενο της συγκέντρωσης δεν ήταν καθόλου η "διαμαρτυρία". Ήταν να μη γίνει η ειδήλλωση. Αυτή τη δουλειά είχαν αναλάβει εργολαβικά οι ναζιστές της "Χρυσής Αυγής" που είχαν την πολιτική κυριαρχία αλλά και τον μεγαλύτερο όγκο.

Τα πρώτα επεισόδια έκινούν λίγο μετά τις 2.30 όταν εμφανίζονται κάποιοι από τους συμμετέχοντες στην ημερίδα, που θα άρχιζε στις 3 το μεσημέρι. Οι συγκεντρωμένοι κινούνται εναντίον τους και τους πετούν αβγά, ντομάτες, κέρματα και άλλα αντικείμενα, μέσα σε βρισές, αποδοκιμασίες και τα συνθήματα που αναφέρθηκαν πιο πάνω. Το ίδιο γίνεται και όταν εμφανίζονται κάποιοι από τους Τούρκους προσκεκλημένους, ενώ ακούστηκαν συνθήματα ενάντια στον επιχειρηματία Γιάννη Μπουτάρη ("Μπουτάρη ζούμε, στον τάφο να σε δούμε"), ο οποίος έχει "βεβαρημένο παρελθόν". Ήταν αυτός που έκανε την πρόταση να μετονομαστεί η οδός Αγ. Δημητρίου σε οδό Κεμάλ Ατατούρκ, δηλαδή να αποξηλώσουμε ένα "ιερό πρόσωπο" της ορθοδοξίας, για τον "τούρκο σφαγέα".

Στις 4 ανακοινώνεται σε όσους βρίσκονταν στην αίθουσα του Επιμελητηρίου ότι η αστυνομία δεν μπορεί να εγγυηθεί την ασφαλή είσοδο των Τούρκων επιχειρηματιών και γι' αυτό το λόγο θα αποχωρήσουν και με κλούβες της Αστυνομίας θα μεταφερθούν στο ξενοδοχείο "Μακεδονία Παλάς", για να γίνουν εκεί οι εργασίες της ημερίδας. Έτσι αντί

να μπουν στις κλούβες οι 400 φασίστες, μπήκαν οι έλληνες και τούρκοι επιχειρηματίες και οι υπόλοιπες προσωπικότητες που συμμετείχαν στην εκδήλωση (!!).

Σ' αυτό το σημείο ο Νέστωρ επιδεικνύει το υψηλό "αγωνιστικό" του φρόνημα και δηλώνει ότι θα αποχωρήσει γιατί δεν μπορεί να είναι "όμηρος". Αυτή η κίνηση εκείνη τη στιγμή ήταν η χειρότερη προβοκάτσια ακριβώς επειδή η λυσασμένη επίθεση του φασισμού είχε σαν αντικείμενο τη ματαίωση της εκδήλωσης. Εκείνη τη στιγμή ο ΣΥΝ μέσω του εκπροσώπου του έδωσε στο φασισμό αυτό που ήθελε.

Την ίδια στιγμή ο πρόεδρος του Συνδέσμου Τούρκων Βιομηχάνων, Μπουχαρέμ Καϊχάν, δήλωνε ότι "Απλώς καθυστέρησε η ημερίδα... Δεν έθιξαν οι εκδήλωσεις αυτές το πνεύμα της προσπάθειας μας".

Στις 4.15 βγαίνει η πρώτη ομάδα από το κτίριο. Ανάμεσα σ' αυτούς και ο πρόεδρος της Γαλλίας, ο οποίος βγήκε στο δρόμο με τα χέρια στο κεφάλι. Εκείνη την ώρα οι διαδηλωτές σπάνε με ευκολία (!) το μπλόκο των αστυνομικών και τους επιτίθενται κάτω από βροχή κερμάτων.

Μέχρι της 5 το απόγευμα ολοκληρώθηκε η φυγάδευση των συνέδρων και στη συνέχεια διαλύθηκε και η συγκέντρωση των φασιστών.

Απολογισμός, τραυματίες (από την πλευρά των επιχειρηματιών πάντα), δύο μόνο συλλήψεις, και κουρελιασμένη κάθε έννοια δημοκρατίας σ' αυτή τη χώρα.

Το φαιδρό της υπόθεσης ήταν ο Σωτήρης Κούβελας ο οποίος πέρασε τυχαία (;) από κοντινή απόσταση με αποτέλεσμα το πλήθος να κινηθεί απειλητικά εναντίον του φωνάζοντας «Αλήτες, πρόδοτες, πολιτικοί».

Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ ΠΑΙΡΝΕΙ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΤΕΡΟΥΓΓΕΣ ΤΟΥ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙΣΤΕΣ

Μετά τα επεισόδια η κυβέρνηση έβγαλε μία χλιαρή ανακοίνωση, η οποία δεν αναγνώριζε καμία ευθύνη του ελληνικού κράτους, δεν ζητούσε συγνώμη από τους φιλοξενούμενους Τούρκους, αλλά περιορίζοταν σε μία γενική διακήρυξη δημοκρατικών αρχών. Ο Ρέππας καταδίκασε την «ανεύθυνη στάση απόμων φασιστικής νοστροπίας και συμπεριφοράς» και δή-

λωσε ότι «η ελληνική κοινωνία είναι μία δημοκρατική και ανοικτή κοινωνία, όπου γίνονται σεβαστές όλες οι απόψεις και κάθε σύννομη δραστηριότητα. Η συνάντηση των επιχειρηματιών έχει τη γενική αποδοχή και βρίσκει σύμφωνους όλους τους Έλληνες που είναι φιλεμπρινοί και φιλοπρόδοτοί τους». Έτσι οι φιλεμπρινοί και φιλοπρόδοτοί τους Έλληνες βρήκαν την κυφαρση τους μέσα από το Ρέππα, όμως η κυβέρνηση σε καμία στιγμή δεν ξεκαθάρισε ότι τέτοιες συναντήσεις είναι επιθυμία και πολιτική της.

Επίσης ότι οι τούρκοι επιχειρηματίες δεν είναι σαν τους δικούς μας τους έλληνες που κοιτάζουν τη δουλειά τους και τίποτα άλλο, αλλά «είναι κατευθυνόμενοι και οι θέσεις τους για τα εθνικά συμφέροντα είναι ξεκάθαρες, συνεργάζονται με την κυβέρνηση και τη στρατιωτική ηγεσία ειδικά μετά την απόφαση της Αγκυρας το Μάρτιο να δοθεί ένα μεγάλο μέρος της παραγωγής της πολεμικής βιομηχανίας στον ιδιωτικό τομέα». Ποιοί λοιπόν, αυτοί έρχονται να μας μιλήσουν για ειρήνη; Τσακίστε τους!

Πιο ενδιαφέρουσα απ' όλες ήταν η ανακοίνωση του ψευτοΚΚΕ, το οποίο για να διατηρήσει το "διεθνιστικό" του μανδύα, αλλά ταυτόχρονα και για να καλύψει τους φορείς της πολιτικής του που χαιρετούν φασιστικά, ασκούν ανοιχτή βία και φωνάζουν ενώ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η ΟΑΚΚΕ έδωσε την παρακάτω ανακοίνωση τύπου για τα γεγονότα της Θεσσαλονίκης, η οποία δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Ελευθεροτυπία:

«**Η διαδήλωση των τραμπούκων στη Θεσσαλονίκη με επικεφαλείς του ναζιστές, πρέπει να συνεγείρει τους δημοκράτες. Το φίδι έχει βγει πια από το αυγό του. Η κυρίαρχη θεωρία και πραχτική του "τούρκικου κινδύνου" παραδίνει τη χώρα μας στη μοναδική δύναμη που έχει συμφέρονταν από την ένταση στο Αιγαίο, στη Ρωσία των νέων τσάρων, κέντρο του νεοναζισμού στην Ευρώπη».**

μοκρατική κοινωνία», όλες οι απόψεις πρέπει να ακούγονται. Από εκεί και πέρα, ποιός θα διασφαλίσει ότι όλες οι απόψεις πρέπει να ακούγονται και ποιός έχει την ευθύνη όταν δεν ακούγονται, αυτό δεν μας το είπε ο Ρέππας. Όπως επίσης δεν εξήγησε γιατί κανένα κρατικό ή κυβερνητικό στέλεχος, γιατί κανένας αστυνομικός διευθυντής δεν καθαιρέθηκε επειδή επέτρεψε αυτό το αίσχος.

Το μόνο θετικό στοιχείο της κυβερνητικής ανακοίνωσης είναι ότι αυτή τουλάχιστον ήταν απλά ουδέτερη, δεν κάλυψε το ναζισμό που αυτές των υπόλοιπων κομμάτων.

Ξεκινάμε από τη Ν.Δ. η οποία μέσω του Σπηλιωτόπουλου δήλωσε ότι «η προσέγγιση και ειρηνική συμβίωση των λαών Ελλάδος και Τουρκίας είναι παγιος στόχος της Ελλάδας με τον απόλυτο σεβασμό του διεθνούς δικαίου, της εδαφικής ακεραιότητας και των κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας. Ουδέτες, με οποιαδήποτε δικαιολογία, ή πρόσχημα, νομιμοποιείται να παρέχει επιχειρήματα που επιτείνουν την κακοποιεία της άλλης πλευράς». Με λίγα λόγια, είχαν δίκιο οι ναζιστές να αντιδράσουν γιατί αυτή η προσέγγιση δεν επιτρέπει εφόσον ως γνωστόν "οι Τούρκοι δε σέβονται ούτε το διεθνές δίκαιο, ούτε την εδαφική ακεραιότητα, ούτε τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας". Αυτή η προσέγγιση ήταν ανθελληνική και εθνοπροδοτική. Όμως, λίγη λεπτότητα δε βλάπτει! Γιατί μετά πάρινουν αέρα οι Τούρκοι και λένε στα διεθνή ότι προκαλούμε!

Ο Ελεύθερος Τύπος ανακάλυψε

δέρνουν «Ελλάς-Ρωσία, Συμμαχία», ανακάλυψε ότι αυτή η εκδήλωση ήταν εκδήλωση των κακών καπιταλιστών από τους οποίους οι λαοί δουν «Ελλάς-Ρωσία», οι Κομματική Οργάνωση Θεσσαλονίκης του ψευτοΚΚΕ μας λέει ανάμεσα σε άλλα, ότι «Οι φορείς και οι εργαζόμενοι της πόλης μας δεν πρέπει να παραπλανηθούν και να πέσουν για άλλη μια φορά θύματα των κραυγών της μισαλοδοξίας των γνωστών παραγόντων... Να γυρίσουν την πλάτη σ' εκείνους που αρύνονται ότι κινδυνεύει η πατρίδα εξ ανατολών ενώ έχε

ΤΟ ΚΡΑΧ ΣΥΓΚΛΟΝΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΕΤΟΙΜΟΡΡΟΠΟΥΣ

Η παγκόσμια χρηματιστηριακή κρίση που ζέσπασε στις αρχές του Νοέμβρη επέδρασε με πολύ έντονο τρόπο στο ελληνικό χρηματιστήριο, και απείλησε σοβαρά την ισοτιμία της δραχμής.

Αυτό το τελευταίο σημαίνει ότι απείλησε την ομαλή γενική εξέλιξη της οικονομικής και συνακόλουθα πολιτικής ζωής της χώρας μας. Μέχρι τη στιγμή που γράφεται αυτό το άρθρο (7 Νοέμβρη) αυτή η απειλή δεν έχει μεταφραστεί στην πράξη σε κάποια σοβαρή διαταραχή στην γενική κίνηση της οικονομίας, πέρα από μια αρκετή πτώση στο ελληνικό χρηματιστήριο. Όμως κανείς από όσους "ζέρουν" δεν μπορεί να κρύψει την ανησυχία του. Αυτή η ανησυχία εκδηλώνεται κυρίως με τις αλλεπάλληλες διαθεσιαστικές υπουργίες και ειδικών ότι "οι μακροοικονομικοί δείχτες της ελληνικής οικονομίας δεν δείχνουν ότι η ισοτιμία της δραχμής μπορεί να κλονιστεί".

Στην πραγματικότητα εκείνο που είναι να φοβάται κανείς είναι ακριβώς οι μακροοικονομικοί δείκτες της ελληνικής οικονομίας.

Η παγκόσμια χρηματιστηριακή κρίση ξεκίνησε από την κρίση των χρηματιστηρίων και στη συνέχεια την κρίση ισοτιμίων των νομισμάτων των αναπτυσσόμενων χωρών της Ν. Ασίας με πρώτη εκείνη της Ταϊλανδής στο τέλος του καλοκαιριού. Αρχικά κατάρρευσε το ταϊλανδικό νόμισμα, το μπάτ, και μετά ενέσκηψε μια θύελλα που αγκάλιασε τη Μαλαισία, τις Φιλιππίνες, και την Ινδονησία. Ύστερα έμεινε ένα κενό διάστημα φαινομενικής πρεμίας και αμέσως μετά κεραυνοβολήθηκε το κέντρο όλων των αναπτυσσόμενων χρηματιστηρίων της Ασίας δηλαδή το Χόγκ - Κόγκ. Από εκείνη τη στιγμή και πέρα η κρίση έγινε παγκόσμια αφού χτύπησε διαδοχικά τη γνωστή ηγεμονική τριάδα του δυτικού μπεριαλιστικού κόσμου, Ιαπωνία, ΗΠΑ, Δ. Ευρώπη.

Σε αυτό το τελευταίο σημείο άρχισε να τρεκλίζει το ελληνικό χρηματιστήριο και να τρέμει η δραχμή.

ΟΙ ΚΟΥΦΙΕΣ ΦΡΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ

Οι μικροαστοί και οι σοσιαλφασίστες οικονομολόγοι ισχυρίζονται ότι για την παγκόσμια χρηματιστηριακή κρίση φτάινε η παγκοσμιοποίηση και οι κερδοσκόποι. Με αυτό τον τρόπο βολεύονται γιατί ρίχνουν την κρίση σε κάθε χώρα ξεχωριστά σε κάτι έξω από αυτήν αλλά και έξω από το ίδιο το σύστημα που γεννάει τις κρίσεις.

Στην πραγματικότητα η παγκοσμιοποίηση δεν ευθύνεται καθόλου για το ότι συμβαίνουν οι χρηματιστηριακές και νομισματικές κρίσεις, αλλά μόνο για το ότι συμβαίνουν σε παγκόσμια κλίμακα και μάλιστα σχεδόν ταυτόχρονα. Όσο για τους κερδοσκόπους αυτοί μόνο επιταχύνουν την εκδήλωση και την εξέλιξη της κρίσης αλλά δεν είναι καθόλου αυτοί που την προκαλούν. Χρηματιστηριακές κρίσεις και μάλιστα πολύ πιο βαθειές από τούτη τη δραχμή στην εποχή της παγκόσμιας, ενώ η κερδοσκοπία και οι κερδοσκόποι είναι η ίδια η σάρκα και το πνεύμα του χρηματιστήριου. Αν θέλαμε να μιλήσουμε συγκεντρωμένα και γενικά για την βαθύτερη αιτία των χρηματιστικών και νομισματικών κρίσεων θα λέγαμε ότι αυτή είναι το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα και οι αντιφάσεις του. Η χρηματιστηριακή αλλά και η νομισματική κρίση, όπως κάθε άλλη

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Το πρόβλημα μ' αυτές τις χώρες είναι ο βαθμός στον οποίο η σύγχρονη οικονομική και παραγωγική τους ζωή είναι συναρθρωμένη με καθυστερημένες κοινωνικές και πολιτικές δομές. Ειδικά για την Ελλάδα το πρόβλημα είναι η απέραντη και όλο και πιο διεφθαρμένη κρατικοκομική γραφειοκρατία, ο στρατοκρατικός τυχοδιωκτισμός που στηρίζεται πάνω της και η συνακόλουθη σύμπλευση και εξάρτηση όλου αυτού του καθεστώτος από τους πολεμικούς, χιτλερικού τύπου καπιταλισμούς της ανατολής.

Αυτό όλο το βαρύ απόστημα που σέρνει στα πόδια του ο ελληνικός καπιταλισμός είναι που κάνει τώρα το χρηματιστήριο τόσο εύθραυστο και τη δραχμή τόσο ελαφριά μέσα στη θύελλα. Δεν είναι από τον υπερανεπτυγμένο καπιταλι-

σμό που αυτοί οι δύο τομείς της αγοράς παραπάνουν, αλλά αντίθετα από την αδυναμία αυτού του καπιταλισμού ο οποίος προσπαθεί να ανοιχτεί στη διεθνή αγορά, να σπάσει τα οχυρά του σάπιου παλιού καθεστώτος.

ΠΩΣ ΞΕΣΠΑΣΕ Η ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ

Κατ' αρχήν πού οφείλεται η συνεχίζομενη κρίση στο χρηματιστήριο;

Οφείλεται στην αδυναμία της δραχμής, ουσιαστικά στην τεχνητά κρατημένη ψηλά ισοτιμία της. Αυτή η ισοτιμία κινδύνεψε την ώρα της κρίσης γιατί οι ισχυροί θεσμοί επενδυτές που είχαν αγοράσει μετοχές σε δραχμές τις πούλησαν για να αγοράσουν δολλάρια επειδή ακριβώς φοβήθηκαν μέσα στην γενική κρίση την πτώση της δραχμής και θέλησαν να φυλάξουν τα κέρδη τους. Το βαθύ δηλαδή ανασφαλές σημείο στο ελληνικό χρηματιστήριο δεν βρίσκεται στο ότι οι τιμές του είναι ψηλές εξ αιτίας της χρηματιστηριακής σπέκουλας σε μερικές σφαίρες της οικονομίας όπου δεν παράγεται υπεραξία (π.χ. γη, ασφάλειες κ.λπ) όπως συμβαίνει σε άλλα ισχυρά χρηματιστήρια, αλλά στο ότι είναι υπερτιμημένη η δραχμή, δηλαδή στο ότι η συνολική πραγματική κατάσταση της οικονομίας δεν αντιστοιχεί στην επιστημή διεθνή εικόνα της όπως αυτή εκφράζεται από τη σημερινή ισοτιμία της δραχμής.

Για να στηρίξει λοιπόν τη δραχμή το ελληνικό κράτος με τη μορφή της τράπεζας της Ελλάδας έκανε δύο πράγματα. Πρώτο πούλησε 2,5 δις δολλάρια από το απόθεμά της που ανερχόταν στην αρχή της κρίσης σε περίπου σε 12 και δεύτερο, και σημαντικότερο, αύξησε τα επιτόκια στη διατραπεζική αγορά. Με αυτό τον τρόπο εμπόδισε το σχετικά πιο "επιθετικό" κερδοσκοπικό κεφάλαιο να δανειστεί δραχμές από ελληνικές τράπεζες, να αγοράσει στη συνέχεια δολλάρια, να περιμένει μετά να πέσει η δραχμή, και ύστερα, με τα αγορασμένα αυτά δολλάρια να ξαναγοράσει πιο πολλές δραχμές. Ταυτόχρονα με την αύξηση των διατραπεζικών επιτόκιων το κράτος κυκλοφορούσε τα νέα έντοκα γραμμάτια, δηλαδή δανειζόταν από τους πολίτες, με επιτόκια πολύ μεγαλύτερα από εκείνα που υπήρχαν ως εκείνη τη στιγμή (11.5% αντί 9.5%). Αυτό το έκανε για να "στεγνώσει" την αγορά από δανειστικά κεφάλαια σε δραχμές ώστε να εξαφανίσει κάθε εκτεταμένη απόπειρα για νέα αγορά δολλαρίων από την πλευρά των ντόπιων κερδοσκόπων.

ΤΑ ΑΔΙΕΞΟΔΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ

Αυτός όμως ο μηχανισμός με τα ψηλά επιτόκια μπορεί να είναι νικηφόρος μόνο όταν η πίεση δεν κρατήσει πολύ. Αν κρατήσει πολύ τότε τα ψηλά επιτόκια του δημοσίου σπρώχνουν παραπέρα τα κεφάλαια προς τα έντοκα από την τράπεζες αυξάνονταν τα επιτόκια καθεστώτων, οπότε, και δα-

νεισμού και το χρηματιστήριο πέφτει κι άλλο αφού οι "παίχτες" προτιμούν τα έντοκα από τις μετοχές. Όσο όμως ανεβαίνουν τα επιτόκια δανεισμού και αδυνατίζει το χρηματιστήριο τόσο μειώνονται τα διαθέσιμα κεφάλαια από τα οποία μπορούν να τροφοδοτηθούν οι επιχειρήσεις. Σε μια περιφραγμένη στα εθνικά σύνορα και προστατευμένη οικονομία κάπου εδώ θα αναστελόταν η περιπέτεια της δραχμής και η προσαρμογή της θα γινόταν αργότερα επειδή θα συγόρθαζε η αποσύνθεση στο εσωτερικό της χώρας μέχρις ότου μια μεγάλη οικονομική κρίση σαρώσει τις ισοτιμίες.

Όμως τώρα μια λίγο πολύ παρατελμένη αύξηση των επιτοκίων θα έχει το εξής αποτέλεσμα: οι επιχειρήσεις θα δανειστούν ακόμα περισσότερο από το εξωτερικό, όπου τα επιτόκια είναι ήδη χαμηλότερα από τα ελληνικά. Αυτό, δηλαδή το να δανειζέται κανείς από το εξωτερικό, είναι τώρα δύνατό μετά την πρόσφατη σχετικά απελευθέρωση της αγοράς κεφαλαίων. Ένας τέτοιος δανεισμός σε μεγάλη κλίμακα θα υποχρεώσει τις τράπεζες και το κράτος, είτε να μειώσουν τα επιτόκια, είτε να αλλάξουν την ισοτιμία της δραχμής. Αυτό σημαίνει ότι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο η σημερινή ισοτιμία της δραχμής θα είναι αδύνατο να κρατηθεί. Το ερώτημα λοιπόν που μπαίνει είναι το γιατί το σημερινό κράτος χρειάζεται μια τόσο ψηλή ισοτιμία της δραχμής που για να την πετύχει τεντώνεται μέχρι εξάρθρωσης; Η βαθύτερη αιτία βρίσκεται στο πελάριο σημερινό δημόσιο χρέος και στο πολύ παθητικό εμπορικό ισοζύγιο. Η εξυπηρέτηση του εξωτερικού

χρέους θέλει ισχυρή δραχμή το δε παθητικό εμπορικό ισοζύγιο θα βελτιωνόταν μακροπρόθεσμα αν η δραχμή έπεφτε, όμως βραχυπρόθεσμα με την υποτίμηση της δραχμής θα δυνάμωνε ο πληθωρισμός και οι ελληνικοί δείχτες θα απομακρύνονταν από την Ευρώπη. Μια τέτοια λοιπόν προσέγγιση με την Ευρώπη είναι επιφανειακή και δείχνει μόνο ότι έντρομη η ελληνική αστική τάξη τρέχει εκεί για να σωθεί εξ' αιτίας της δικής της αδυναμίας να κυβερνήσει και να επιβιώσει.

Έτσι η φιλοευρωπαϊκή βιομηχανική και εμπορική αστική τάξη φροντίζει τα εξωτερικά τυπικά δεδομένα της οικονομίας τ

ΟΙ ΗΠΑ ΔΙΝΟΥΝ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ ΠΥΡΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑΪΒΑΝ

Η συνάντηση κορυφής στην Ουάσιγκτον ανάμεσα στον Ζιανγκ Ζεμίν και τον Μπιλ Κλίντον ήταν η έναρξη του κινεζοαμερικανικού διαλόγου από την εποχή της σφαγής στην πλατεία Τιεν-Αν-Μεν. Τότε οι σχέσεις των δύο χωρών ψυχράνθηκαν και εφαρμόστηκε το εμπάργκο όπλων απέναντι στην Κίνα.

Αντίθετα απ' ότι παρουσιάζεται δεν ήταν η Κίνα που έκανε τις παραχωρήσεις απέναντι στον αμερικανικό μπεριαλισμό, αλλά ήταν οι ΗΠΑ που με επικεφαλής τον Κλίντον υποχώρησαν απέναντι στις απαιτήσεις του κινέζικου σοσιαλφασισμού. Το βασικό ζήτημα το οποίο άνοιξε το δρόμο για την πυρηνική συμφωνία ανάμεσα στις δύο χώρες δεν ήταν καθόλου η δέσμευση της Κίνας ότι θα σταματήσει να παραδίνει πυρηνικά στο Ιράν.

Στο τελικό ανακοινωθέν της συνάντησης εκείνο που καθορίζεται σαν το πιο σημαντικό και ευαίσθητο ζήτημα είναι το θέμα της Ταϊβάν. Ο Κλίντον επιβεβαίωσε την πολιτική της μίας και μόνης Κίνας και υπογράμμισε ότι η εξέλιξη των σχέσεων μεταξύ Ταϊτέχ και Πεκίνου, θα αποφασιστεί μεταξύ κινέζων και με ειρηνικό τρόπο. Πρόκειται για μία αριθμητική πολιτική παραχώρηση στους Κινέζους μανδαρίνους. Ο επισκέπτης του Κλίντον, επιβεβαιώνοντας τον με τον καλύτερο τρόπο, υπενθύμισε την παραδοσιακή θέση του Πεκίνου: «Ειρηνική Επανένωση, Μια χώρα - Δύο συστήματα». Έπειτα εγκαταλείποντας το διάβασμα των κειμένων που είχε μπροστά του στη συνέντευξη τύπου, έκανε μια προειδοποίηση: «Δεν δεσμευόμαστε να παραιτηθούμε από τη χρησιμοποίηση της βίας η οποία δεν αφορά τους συμπατριώτες μας στην Κίνα, αλλά περισσότερο τις εξωτερικές δυνάμεις που προσπαθούν να αναμιχτούν στις εσωτερικές κινέζικες υποθέσεις καθώς και εκείνους που προσπαθούν να προκαλέσουν το χωρισμό της χώρας ή την ανεξαρτησία της Ταϊβάν». Σ' αυτό το θέμα της μη ανάμειξης στις «εσωτερικές υποθέσεις», ο κινέζος πρόεδρος επανήλθε αρκετές φορές. Έχουμε λοιπόν την πρότη σημαντική πολιτική παραχώρηση που κάνει η προεδρία Κλίντον στους Κινέζους φασίστες.

Στο περίφημο ζήτημα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ο Κλίντον ξεπέρασε τις ερωτήσεις των δημοσιογράφων λακωνικά λέγοντας ότι αγκαλιάστηκαν όλες οι πλευρές του στη συζήτηση με το Ζιανγκ Ζεμίν. Αρκέστηκε μόνο να πει σε ότι αφορά τη σφαγή στην πλατεία Τιεν-Αν-Μεν ότι η Κίνα «βρέθηκε στη λάθος πλευρά της ιστορίας».

Απαντώντας ο κινέζος πρόεδρος είπε ότι η καταστολή της άνοιξης του Πεκίνου ήταν σωστή λύση για την πολιτική ανωμαλία στη χώρα. Πέρα απ' τα χαμόγελα και τις εκδηλώσεις γοητείας, δεν έδωσε τίποτα στο βάθος σε ότι αφορά τους πολιτικούς διαφορούντες και το Θιβέτ. Τα γεγονότα αποδείχνουν, εξήγησε ο Ζιανγκ Ζεμίν, ότι μια χώρα με 1,2 δις κατοίκους που δεν έχει πολιτική και κοινωνική σταθερότητα, όπως σήμερα η Κίνα, δεν μπορεί να φέρει σε πέρας τις μεταρρυθμίσεις και ν' ανοιχτεί στο εξωτερικό. Με δυο λόγια, απειλήσεις τους Αμερικάνους ότι δεν μπορούν να κάνουν επενδύσεις και να πουλάνε εμπορεύματα χωρίς να συμφωνούν στην καταστολή. Η υπουργός Εξωτερικών, Μαντλίν Όλμπραϊτ, αν και δήλωσε απογοητευμένη από τις πρόσδους που γίνονται στο ζήτημα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, υπογράμμισε ότι η σινο-αμερικανι-

κή σχέση έχει πολλές πλευρές και δεν μπορεί να είναι όμορος μίας από αυτές. Έμειναν μόνοι οι ρεπουμπλικάνοι σταθεροί στο ζήτημα αυτό, κατηγορούντας τον Κλίντον ότι «θυσίασε τις αρχές στο εμπόριο». Έχουμε λοιπόν εδώ, τη δεύτερη σημαντική παραχώρηση της προεδρίας Κλίντον.

Αυτές οι υποχωρήσεις πέρα από τη φιλοράσικη-φιλοκινέζικη γραμμή του ίδιου του Κλίντον εξηγούνται από το γεγονός της επιδίωξης συνολικά της αμερικάνικης αστικής τάξης να κυριαρχήσει στην πολλά υποσχόμενη αγορά της Κίνας. Δεν είναι τυχαίο ότι πριν την επίσκεψη του Ζιανγκ Ζεμίν στην Ουάσιγκτον, οι πολυεθνικές «General Electric» και «Westinghouse» επιδόθηκαν σε μια έντονη δουλειά λόμπι στο Λευκό Οίκο που θα τους απόφερε τρομαχτικά συμβόλαια στην πυρηνική βιομηχανία. Μάλιστα, ο ρώσος υπουργός ενέργειας Βίκτορ Μιχαήλοφ, που επισκέφτηκε (όχι τυχαία) το Πεκίνο στο τέλος Οκτωβρίου, ανακάλυψε ότι οι Αμερικάνοι κάνουν ότι μπορούν για να απομακρύνουν τη Ρωσία από τη Κίνα και ένα από τα συμβόλαια για κατασκευή πυρηνικών αντιδραστήρων ύψους τεσσάρων δις δολαρίων κινδυνεύει να χαθεί για τη Ρωσία. Παρ' όλ' αυτά δεν έχει απομακρυνθεί εντελώς από την πυρηνική βιομηχανία της Κίνας, και ο τζίρος της μετράει τα 50 δις δολαρία σε 20 χρόνια. Έχει χάσει μόνο τη δυνατότητα να κυριαρχεί, ώπως μας πληροφορεί η γαλλική εφημερίδα *Mont*. Ωστόσο η Κίνα συνεχίζει να παίρνει από τη Ρωσία πολεμικά υποβρύχια και αντιαεροπορικά συστήματα.

Το παιχνίδι του καθησυχασμού συνεχίζεται όταν ταυτόχρονα διαφέρεται ότι αξιοματικοί του ρώσικου στρατού αντιδρούν που η Κίνα εξόπλιζεται από τη Ρωσία, πράγμα που απειλεί την περιοχή της Σιβηρίας που είναι αραιά κατοικημένη. Θα μπορούσε να υπάρχει μια τέτοια δευτερεύουσα σύγκρουση ανάμεσα στο μεγαλορόσικο σοβινισμό και τον κινέζικο σοβινισμό των Χαν. Εκεί όμως που φαίνεται ότι προκειται για μια τεχνητή ένταση είναι ακριβώς στο καίριο ζήτημα της ρωσοκινέζικης μεθοδίου που αποτελούσε πηγή συγκρούσεων εδώ και πολλά χρόνια. Ο Γέλτσιν θα επισκεφτεί το Πεκίνο στις 9 με 12 Νοέμβρη για να υπογράψει τις τελικές πράξεις προσδιορισμού των συνόρων ανάμεσα στις δύο χώρες. Η χάραξη αυτή έχει γίνει σύμφωνα με τις επιθυμίες της Κίνας. Η Ρωσία έδωσε στην Κίνα αυτό που ήθελε. Τόσο πολύ μάλιστα που Κοζάκοι και Ρώσοι «πατριώτες», δηλαδή μεγαλορόσοι σοβινιστές, της Απάν Ανατολής, καλέστηκαν από τη Μόσχα να μη διαμαρτυρηθούν. Ένας εκπρόσωπος της Ρωσίας στις διασυνοριακές διαπραγματεύσεις παραιτήθηκε «για να μην πει ψέματα στους Ρώσους». Έτσι, φαίνεται ότι στο κυριαρχού ζήτημα των συνόρων ο ρώσικος μπεριαλισμός και ο κινέζικος σοσιαλφασισμός έχουν πια μια μεγάλη πολιτική ενότητα. Δεν μπορούν λοιπόν στο βασικό ζήτημα να είναι ενωμένοι και στην οικονομία να βρίσκονται σε σύγκρουση.

Αυτό το παιχνίδι του καθησυχασμού παίζεται συνολικά σήμερα στην περιοχή της Ασίας, καθώς η Ρωσία προσεγγίζει την Ιαπωνία παρακάμπτοντας το ακανθώδες ζήτημα των Κουρίλλων Νήσων και έκανε συμφωνία για τη χρηματοδότηση από τους Ιάπωνες της κατασκευής αγωγού που θα μεταφέρει φυσικό αέριο από τη Σιβηρία στην Κίνα. Έτσι η Ιαπωνία χαιρέτισε και τη συνάντηση Ζιανγκ Ζεμίν-Κλίντον. Οι δυτικοί όπως έκαναν με τον Χίτλερ, παίζουν το κεφάλι τους για να έχουν γεμάτα τα πουνγκών τους. Απέναντι σε τέτοια ζώα η διπλωματική επιστήμη της διπροσωπίας που εφαρμόζει η Ρωσία παγκόσμια θα είναι αικαταμάχητη μέχρι την ώρα που θα ξεκινήσει.

(Τα στοιχεία είναι από τη *Mont*, σελ. 2/11.)

Αυτός ο καθησυχασμός έχει τη βάση του στην εξής πραγματικότητα: Οι Ρώσοι άφησαν έντεχνα να διαφεύγουν οι διαπιστώνους με λόγη τους που οι εμπορικές συναλλαγές με την Κίνα, δεν ανέβηκαν στα 20 δις δολάρια, όπως περίμεναν. Αντίθετα, σημείωσαν πτώση γιατί στο μεσοδιάστημα η Κίνα περιόρισε τις ρώσικες εισαγωγές λιταπισμάτων και μεταλλικών ορυκτών και έδιωξε τη Ρωσία από την κατασκευή φραγμάτων στον Κίτρινο Ποταμό. Εκεί φάνηκε ότι η Κίνα υπόκιψε στις αμερικάνικες σειρήνες σ' ότι αφορά την πυρηνική βιομηχανία. Μάλιστα, ο ρώσος υπουργός ενέργειας Βίκτορ Μιχαήλοφ, που επισκέφτηκε (όχι τυχαία) το Πεκίνο στο τέλος Οκτωβρίου, ανακάλυψε ότι οι Αμερικάνοι κάνουν ότι μπορούν για να απομακρύνουν τη Ρωσία από τη Κίνα και ένα από τα συμβόλαια για κατασκευή πυρηνικών αντιδραστήρων ύψους τεσσάρων δις δολαρίων κινδυνεύει να χαθεί για τη Ρωσία. Παρ' όλ' αυτά δεν έχει απομακρυνθεί εντελώς από την πυρηνική βιομηχανία της Κίνας, και ο τζίρος της μετράει τα 50 δις δολαρία σε 20 χρόνια. Έχει χάσει μόνο τη δυνατότητα να κυριαρχεί, ώπως μας πληροφορεί η γαλλική εφημερίδα *Mont*. Ωστόσο η Κίνα συνεχίζει να παίρνει από τη Ρωσία πολεμικά υποβρύχια και αντιαεροπορικά συστήματα.

ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ ΞΥΠΝΑΝΕ

«Τα Βαλκάνια σα στόθηκαν πάντα με αχαριστή σα απέναντι στον τσάρο». Αυτή τη γνωστή φράση του Μαρξ έρχεται για μια ακόμη φορά η Βουλγαρία να επαληθεύσει. Μετά την εξαιρετική στάση της στη διάσκεψη των Νοτιοευρωπαίων υπουργών Άμυνας στις 3 του Οκτώβρη στη Σόφια, για την οποία είχαμε γράψει σχετικά στην Νέα Ανατολή, η κυβέντρηση αυτής της χώρας έρχεται πάλι με νέες δηλώσεις της να ενισχύει αποφασιστικά την αντίσταση της απέναντι στη Ρωσία. Πιο συγκεκριμένα από το κοινοβούλιο της εγκρίθηκε ομόφωνα δηλωση «ουμφαλίωσης με τη Ρωσία στη βάση του σεβασμού των εθνικών συμφέροντων», και που μεταξύ άλλων αναφέρονται ότι: «Βασικός στόχος πορφαρένει η ένταξη στις ευρωπαϊκές και ευρωαπλανικές δομές» και ότι σικοπεύει να αναπτύξει τις σχέσεις της με τη Ρωσία «μέσα σε πνεύμα φιλίας, αφοι

